

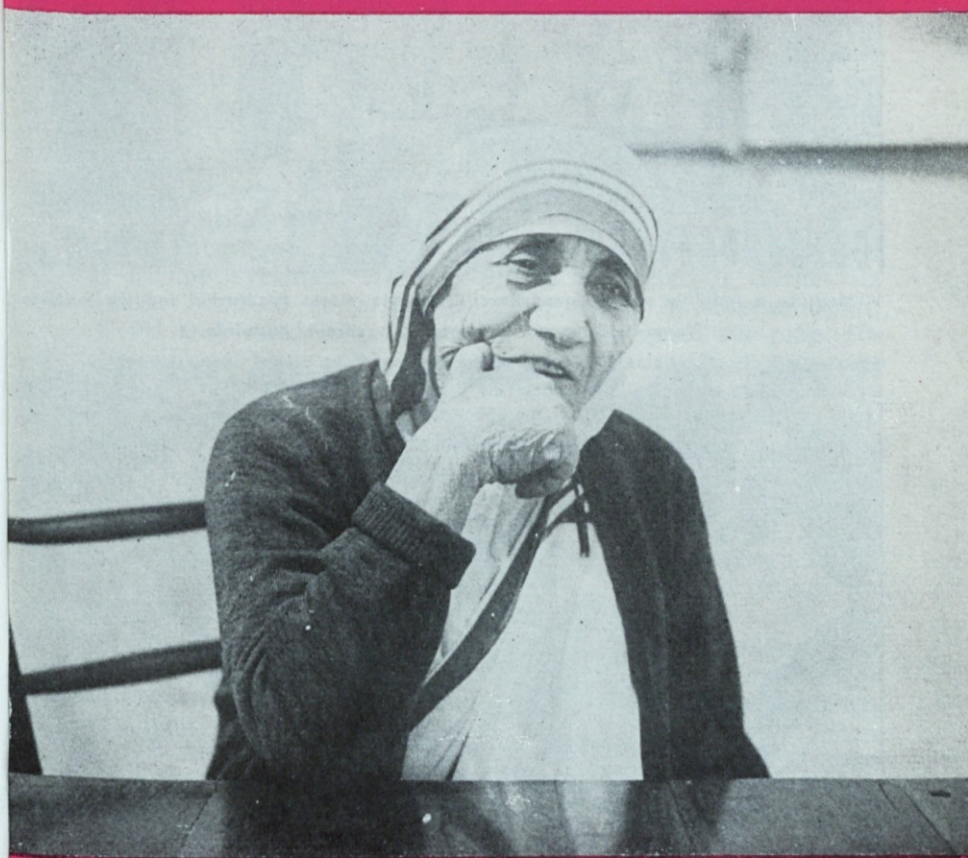
KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

JANUAR-FEBRUAR

1987

ENERO-FEBRERO

Ustanoviteljica in voditeljica „Misijonark Ljubezni“, mater Terezija, ki jo ves svet občuduje. Mi jo pa posnemajmo v misijonski ljubezni!

V Madrasu v Indiji je papež Janez Pavel II. takole veselo pozdravljal indijske množice.
Verno ljudstvo ga je pozorno in zbrano poslušalo.

Misijonske vizije

CERKEV V ENAJSDVAJSETEM STOLETJU

Vizije, to ne pomeni utvare, privide, fatamorgane. To je pogled na obzorje bližnje prihodnosti. Ko smo lani iskali misijonski prostor mladini, je prav, da letos skušamo mladini in dozorelim nakazati smer poti, v katero stopa Cerkev enajsdvajsetega stoletja.

Če preštevamo statistike, če primerjamo številke in odstotke, potem je slika zastrašujoča. In brez vere, da je v tem razrvanem in bednem svetu na delu Sveti Duh, nas je res lahko strah. In kdor pričakuje skorajšnji triumf krščanstva in posebej katoliške Cerkve, je nedvomno zagledan v fatamorgano. Razblinila se bo tudi tistim, ki bodo preživeli leto dva tisoč in stopili v naslednje stoletje.

Cerkev postaja vedno bolj diaspora. Že v vsaki župniji katoliških dežel, če take še obstajajo, bo važen posameznik. V vsem pokoncilskem iskanju počasi prihajamo do spoznanja, da nam je pri belem dnevu potrebna Diogenova svetilka: iščem človeka. Ne, mi iščemo svetnika. Samo svetniki so popeljali Cerkev iz stisk sveta. Svetniki so pričenjali novo dobo. In smemo upati, da je Sveti Duh na delu predvsem v tem, da gradi svetnike. Ne postavlja jih na oltar. Celo nevarno je prehitevati, kot mnogi prehitevajo z Materjo Terezijo. Pustimo, da počasi raste božje in sveto sredi vse krutosti, pokvarjenosti in zlobe današnjih dni.

Proč s sektaškimi prerokovanji o skorajšnjem koncu. Kakor vsi vemo, da je tehnika in človeška učenost sploh pritirala človeštvo prav na rob pogube, tako moramo zaupati, da končno vedno zmaga duh.

Zato je naloga vseh, ki imajo pred seboj vizijo boljšega sveta, da gremo na globoko.

Na globoko moramo iti tudi z misijonsko mislijo.

Kaj vse smo preživeli v dvajsetem stoletju. Cerkev se je s prvo svetovno vojno prebudila. Konec je sanjarskega, sicer skrajno požrtvovalnega, do mučeništva naravnane misijonskega zanosa, ki pa ni razumel apostolske misijonske tradicije.

Nič več nočemo vezati evangelij na evro-ameriško kulturo in civilizacijo. Govorimo o inkulturaciji. V misijonskih deželah niti ne govore več, ampak jo ustvarjajo. Evangelij mora biti ne le presajen, zakoreninjen v misijonski deželi, evangelij mora biti odet v kulturo in tudi versko tradicijo misijonskih narodov.

Tako so delali apostoli. Umirali so, a Cerkev je rasla iz ju-

dovstva v grško in rimsko kulturo. Ko so vdiralni narodi v rimsko cesarstvo, se je Cerkev spet znašla. Ko sta si stala iz oči v oči Leon Veliki in hunski kralj Atila, je na Atilovo vprašanje: kdo bo zmagal: Rimljani ali Huni Leon „levje“ mirno odgovoril: ne Rimljani ne Huni, zmagal bo Kristus. Ljudje so še molili za zmago rimskega cesarstva. Kako čudno. Molili so za zmago tistega rimskega cesarstva, ki je tristo let prelivalo krščansko kri. Toda Cerkev je razumela znamenja časa.

Huni so se umaknili v Azijo, rimsko cesarstvo je propadlo, Evropo pa so zasedli novi narodi. Med njimi je zaživela Cerkev in oblikovala evropsko kulturo, ki ji pravimo krščanska kultura.

Vsi nadaljni misijonski poizkusi so bili konkvistadorski. Osvajanje za Kristusa. Tako v Ameriki, tako v Aziji. Izjemi sta Ricci na Kitajskem in De Nobili v Indiji. In seveda njuni sodelavci in nasledniki. A čas je prehitel Cerkev. Danes z žalostjo gledamo, kako je tedanja nedozorelost, ki so ji botrovale nemogoče razdalje, danes tako nepomembne, privedla do tako imenovanega obrednega boja in končno do popolnega razsula. Misijon na Kitajskem, na Japonskem in v Indiji je umrl. In danes stojimo pred neprelozljivim zidom: Azija ne sprejema Kristusa. Katoličanov v tej misijonski Aziji ni niti za en odstotek.

In vendar smo še v začetku tega stoletja bili navzoči pod zastavami kolonialnih držav, predvsem Francije in Anglije. Koliko žrtev, koliko junaštva, koliko prelite krvi! A uspeh? Kakor da ga ni.

Kot strela z jasnega je udarila okrožnica Benedikta XV. Maximum illud. Obrat stoosemdeset stopinj. Proč z evropsko kulturo, ki jo tem narodom s starodavno in visoko kulturo ponujamo cbenem z evangelijem. Proč s kolonialno zastavo. Evangelij in Cerkev morata rasti iz tal japonske, kitajske, indijske in ne nazadnje črnske kulture.

Od nekdanje adaptacije smo se končno pretolkli do inkulturacije. In danes zborovanja v misijonskih deželah in simpoziji v Evropi in Ameriki razodevajo, da smo se šele zdaj prav zavedli, kaj je misijonska naloga. Zato smo res šele na pričetku.

Toda prav to novo zadržanje Cerkve, ki so ga potem utrjevali za Benediktom vsi papeži do danes, je poroštvo novih časov.

In to je prva velika vizija, vizija Cerkve. Kot so lepo ponovili za svetim Avguštinom koncilski očetje: Kot Cerkev nadaljuje svoje romanje med preganjanji sveta in tolažbami Boga, tako se zaveda, da mora predvsem stopiti na ozemlje velikih narodov in kultur, kjer je ni in kjer Kristusa ne poznajo.

Prav ta prihod Cerkve in njeno prizadevanje za inkulturacijo je njeno misijonsko delo. Dobro se zaveda, kakšen je propad

krščanstva v Evropi. Ne spada v vizijo, je bolj zastrašujoča napoved statistikov ali preneglih prerokov, da bo leta 2050 Francija muslimanska dežela. Toda drži: Evropa je v svojem krščanstvu nekam onemogla, okostenela. Morda bi ji dala nov zagon prav nova misijonska zavzetost. Ko vemo, za kaj gre in kakšen je položaj, nas ne sme chromiti skrb za nas same.

Prav gotovo sta pred Cerkvijo dve veliki nalogi: pokristjanjenje razkristjanjene Evrope in Amerike. To je prvo veliko poslanstvo. A kako bolj uspešno bi ga reševali, če bi ta obnova zrastle iz svetovne — misijonske zagledanosti. Prazno je vsako opravičevanje: zdaj je misijon ne le Južna Amerika, ki je po odstotkih najbolj katoliška dežela, ampak tudi Evropa in Severna Amerika. Premik je opazati. Ljudje z materializmom, potrošništvom, zmehaniziranim življenjem niso več zadovoljni. Vsako leto bolj jasno statistike dokazujejo, da mladina hoče nekaj več. Res še vedno ponavlja že obrabljeni šlager: Kristus da, Cerkev ne. A tudi ta krilatica bo utonila, kot je šlo v pozabo toliko drugih pouličnih gesel. Pa tudi ta beseda je izziv. Posebej so izziv Cerkvi vedno številnejše sekte. To pomeni: ljudje hočejo v globino, v Cerkvi pa je ne najdejo. Od koncila sem je poteklo dvajset let. In danes smo v mnogih vprašanjih še tam, kot smo bili ob koncilu. Jadikovanje nič ne koristi. Da na krivca kažemo s prstom, je s tem povedan samo naš „alibi“, na druge bi radi zvrnili odgovornost. Pa je naša stvar, da spet v krščanstvu utrdimo že davno krščansko omiko.

Drug naš sodobni škandal je krščanska razcepljenost. Kot da ni dovolj dosedanjih krščanskih cerkva, ustanavljajo še nove, resne in sektaške. In še bolj tragično: ko govorimo o zedinjenju in ga skušamo počasi ustvarjati, se cepimo med seboj. Prav nič ni potrebna vojaška uniformiranost. Cerkev ni Kristusova armada, ki bi rada v paradi šla na pohod. Smo procesija grešnikov, ki se spreminja v procesijo svetnikov. V tem je teža. Čakati na druge, je lahko. Graditi v sebi nov svet, zahteva celega človeka.

In kako naj uspešno rešujemo ta dva velika problema, ki sta vendarle nekaj drugega kot je misijonski problem, če se ne bomo zavzeli prav za tega tretjega. Katoliško ali krščansko vrtičkanje bo samo ohromilo naš polet. Kako naj prebudimo mladino in ji pokažemo, kakšna so obzorja, kakšne gigantske naloge, ki jih čakajo. Če ni vredno, se ne bodo angažirali. Če pa uvidijo, za kako velikopotezno in dalekosežno stvar gre, bodo pripravljeni. Vprašujoče se gledamo in čakamo, morda celo obsojamo. Pa se prične svetovna pravičnost v meni. Pa se prične svetovni mir v meni. Pa se prične svetovni misijon Cerkve v meni...

Če razgrnemo misijonski zemljevid, nam morda upade pogum. Japonska je dostopna z vizumom, ne pa z evangelijem. Kitajska je misijonarje izgnala, Indija jim ne dovoli vstopa. Afrika preživlja krize, kot jih je za Leona Velikega in stoletja za njim Evropa. Muslimanski svet ni ne le nedostopen, ampak je največja konkvistadorska sila. Islam bo leta dva tisoč največja vera sveta, številčno in po svoji dinamiki.

Zastrašujoče. In vendar skušajmo gledati ne le znamenja časa, ampak tudi božja znamenja. Kakor nam je morda bila nujno potrebna težka preizkušnja komunizma, da smo se začeli prebujati, tako so nam morda nujno potrebne navidezne misijonske nesreče tako na Kitajskem, kakor v Indiji, kakor v mnogih afriških državah.

Tudi mi romamo sredi stisk sveta in tolažb Boga. A pred nami je odgovornost, ki jo ima Cerkev od Kristusa: pojdite po vsem svetu. Vse napake in vsi neuspehi in vse navidezne razvaline so nas izučile. Prišli smo končno do spoznanja, ki so ga imeli prvi apostoli na tisti čudoviti dan prvega koncila v Jeruzalemu.

Ni Juda, ni Grka, ni sužnja, ni svobodnega. Vsi smo na poti skozi nerazumljivi advent. Tudi nekrščanska verstva vodi Bog. Cilj pa je Kristus. Kako ga jim bomo dali in kdaj, bo pokazal Bog sam. Gre za pripravljenost na dan in uro. Zdaj v tej, zdaj v oni deželi, zdaj javno, zdaj skrito. Pot po misijonskih deželah nam bo pokazala vizije, ki nam bodo vlile poguma.

In vizija vseh vizij je Cerkev sama. Njen dokument o sebi na Drugem vatikanskem koncilu je edinstven. To je resnično vizija prihodnje Cerkve. Njej je Kristus tista dokončna „omega“, ki bo postal podoba sveta. Nič ne de. Pot je dolga. Morda težka. Toda danes vemo, korak je usmerjen prav. Zdaj moramo le slediti božjemu klicu, božji milosti, božji karizmi. Vsi. Ne samo papež. Tudi ti in jaz. Le tako prav razumemo krščanstvo. Le tako prav gledamo na misijonsko poslanstvo.

Franc Sodja C.M.

„KATOLIŠKI MISIJONI“ ŠE V LETU 1987

S to številko naročniki začenjate prejemati še zadnji izseljenski letnik našega lista. Z božjo pomočjo in prizadevanjem misijonskih dejavnikov v domovini bo začel v letu 1987 v Sloveniji izhajati slovenski misijonski list „Misijonska obzorja“, „ki bo za vse ljudstvo“; tudi za izseljence. Zato „Katoliški misijoni“ prenehajo s koncem leta 1987. Do tedaj jim bodimo zvesti!

K misijonskemu simpoziju...

BIOLOŠKO MLADI LJUDJE IN MISIJONI

O. VLADIMIR KOS S.J., Tokio.

O tem sva se razgovarjala z gospodom Evgenijem Mitsui (po naše: Mícuí, pri čemer sta -u- in -i- na koncu besede ločeno izgovorjena, z rahlim naglasom na -i-). Sedemdesetletni japonski katoličan me je obiskal v preprosti japonski koči na severni strani pogorja Fudži, kamor so me bili povabili za dva tedna dobrohotni japonski prijatelji, lastniki koč; dali so mi razumeti, da lahko tudi jaz povabim na obisk, kogarkoli hočem (vedoč, da ne bom povabil ljudi brez čuta odgovornosti). Gospod Mitsui (med razgovorom M, tako kot pomeni J mene) je nekdanji višji častnik japonske mornarice, dvakrat vdovec (obe ženi, se razume, da ena za drugo, sta mu umrli po drugi svetovni vojni za jetiko) je postal katoličan (pri čemer so igrale določen vpliv katoliške sestre, ki so ga krščansko ljubeznivo negovale, ko je tudi sam zbolel po drugi svetovni vojni) in od takrat se je čutil povezanega s svetovno Cerkvijo, in sicer kot član svoje neznatne japonske župnijske podružnice. Leta in vojna so mu malce upognila visoko rast, v očeh pa mu je ostal tisti daljni pogled, ki ga je mogoče tako pogosto odkriti pri ljudeh, ki ne morejo pozabiti občevanja z morjem. Konkretni resnici na ljubo povedano: ko bi ne bilo njegovih nemirnih vprašanj, bi se mi možgani ne ukvarjali s posebnim problemom biološko mladih ljudi, saj sva se oba čutila po srcu mlada. Še zmeraj menim, da je vsak kristjan, ki se resno bavi z misijoni, srčno mlad, pa naj bo na začetku ali na koncu biološke merilne lestvice; zdi se mi, da imam za to prepričanje psalmista na svoji strani. Najin razgovor so spremljali ptički, ki jih je v teh gozdovih baje več kot v ostali Japonski; potem so bili navzoči tudi zelenkasti sončni žarki, ker so jih le s takšno barvo prepustile h koči naše skrbne smreke; možno je, da je razgovoru prisluškovala tudi kakšna kača v topli travi, a rekel bi, da bolj iz kačjih kot pa misijonskih motivov. Zapetna ura je kazala devet jutranjih ur.

M: „Oni dan sem bral v ugledni svetovni reviji, da se v razvitih deželah že več ne staramo tako hitro in vendar imamo postopoma vedno manj fizične moči, tako da se, hote ali nehote, vedno bolj naslanjamo na biološko ali fizično mlade ljudi.“

J: „Nekoč sem menil, da so biološko mladi ljudje povprečno 22 let, zdaj se mi pa zdi, če se prav spominjam tozadevnih statistik Zahodnjakov in Japonske, da je 19 let bližje resnici, to je, v povprečnem merilu med 12 in 25 leti.“

M: „Menim, da tista stara številka 22 še zmeraj drži. Prav imate, da je biološki razvoj človeka v industrijsko razvitih deželah postal hitrejši, da se torej začne približno z 12 leti in pri 25 letih že preide v prvo stopnjo odraslih zmožnosti – toda v skladu z gospodarsko-druž-

beno potrebo po strokovnih močeh takorekoč večina mladih ljudi nadaljuje z raznovrstnim šolanjem tja do 30. leta.“

J: „Dotaknili ste se pomenljivega modernega pojava: družbeno-gospodarske odvisnosti mladih ljudi v teh poznih letih šolanja. Ker si sami še ne služijo kruha in tako niso primorani, da se uskladijo z obstoječim gospodarskim sistemom, ostanejo odprti v smeri idealnih modelov za družbo, ki naj bo končno boljša kot vse dosedanje.“

M: „V tem smislu se kritično soočajo s pomanjkljivostmi in napakami obstoječe družbe, kar določeno vrste mladih ljudi vleče v revolucionarna gibanja ali v prostovoljno osamelost ali celo, vsaj na Japonskem, v samomor.“

J: „Spominjate me na razne ankete sicer različnih držav, ki razkrivajo duševno neravnotežje prenekaterega modernega mladega človeka: ni nujno, da se to neravnovesje umiri v kakšnem ekstremističnem gibanju ali dejanju; prenekaterega mladega človeka prešinja – strah pred bodočnostjo.“

M: „Priznati moram, da se tudi meni zdi, da nam kljub napredku lahko preti tudi drugačna bodočnost: takšna n. pr., kjer je tehnika neke vrste novo in edino božanstvo, ki mu je treba žrtvovati po potrebi tudi človeško življenje odnosno njegove vrednote; ali pa bo to bodočnost, ki bo vsa v rokah le nekaterih brez čuta za gospodarsko šibke plasti občestva; ali pa sploh ne bo več nobene bodočnosti, ker se bo sedanost sprevrgla v zmeraj popolnejše vojne za zmeraj večji del sveta.“

(Nalijeva si japonski čaj, čigar vonj in okus M potrdi s tradicionalnim slišnim cmokom.)

„Če k tem negativnim pojavom prištejemo še splošno pomanjkanje izkušnje“ –

M: „posebno izkušnje dolgega družbenega življenja“ –

J: „lahko nekako objektivno sodiva in ceniva kapital energije, ki jo mladi ljudje predstavljajo.“

M: „Za popolnejšo bilanco bi dodal veliko zavzetost mladih ljudi za predele sveta, s katerimi jih seznanja moderno širjenje mednarodnih vesti; zdi se mi tudi, da so bolj zavzeti za resnično medosebno razmerje, posebno z ozirom na odnose med moškim in žensko.“

J: „Po svoji stari, ne ravno hvalevredni navadi sem vam bil vpadal v misli, ne da bi bil prej poizvedel za smer, v katero ste se nameravali podati. Oprostite“

M: „Nasprotno – za take vrste razgovor je treba najprej temeljite orientacije čim ostrejših miselnih predmetov. Obojestransko dobro voljo pa itak predpostavljava.“

(Tu se je nasmehnil in segel po japonskih slaščicah, ki niso tako sladke, vsaj ne, kot zahodnjaške, a dobro teknejo ob čaju.)

M: „Da nadaljujem – moj problem je ta: kako uresničiti kapital biološko mladih moči za naše misijone po svetu.“

J: „Vštevši Japonsko, kjer nas katoličanov ni niti za pol milijona.“

M: „Pri vsem tem so mladi ljudje bodočnost Cerkev in po Cerkvih bodočnost sveta.“

J: „Natanko tako je kot ugotavljate: tako mladi kot starejši posamezniki se lahko odločajo za duhovne poklice – na splošno-cerkveni ali pa na redovni način –, a biološko novi ljudje se lahko rodijo le iz razmeroma mladega zakona, svojstvenega odseva božje ustvarjalnosti.“

M: „V tem pomenu se mi zdi Drugi Vatikanski Zbor biološko važen, ne le za to stoletje atomskega veka, ampak vsaj že tudi za 21. stoletje, ki se mu nenehoma bližamo. Ali mi lahko pomagate s svojim spominom? Bojim se, da me v zadnjih letih zato tolikokrat zebe, ker so v mojem spominu nastale vrzeli.“

(M v zadregi pokašlja, nakar mu znova prilijem čaja. Vstanem, grem k polici in se vrnem z debelo knjižico.)

J: „Veste, nimam jamstva, da tudi v mojem spominu ne bodo nastale luknje, ko pa so se pojavile pri tako uglednem človeku kot ste vi. Zato sem si iz Tokia prinesel nekaj važnejših knjig, po sveto-pisemsko, vam rečem, v potu svojega obraza. Ste kdaj slišali, kaj je bil rekel sv. Peter Kanizij, ko je tovoril svojo osebno biblioteko čez Alpe? Da knjige spadajo k delu za Božje Kraljestvo. Toda znova sem Vas predolgo zadržal.“ –

M: „Ne, ne – s svojo knjigo me zdaj delate zares radovednega.“

J: „Leta 1964 je Drugi Vatikanski Zbor izdal dekret Gaudium et spes, kjer opozarja, da moramo posebno mlade ljudi tako družbeno-politično vzgajati, da zares doprinesejo h gradnji svojega političnega občestva. In to je tem bolj potrebno, čim hitreje in temeljiteje se spreminjajo družbene strukture in njene vrednote.“

M: „Zanimivo! Takšna vzgoja bi se morala začeti že v osnovni šoli, a gorje narodu, če ne temelji na občeveljavnih načelih vsaj naravnega razuma, če že ne katoliškega socialnega nauka. Je še kaj drugih izjav iz tiste dobe?“

J: „Naslednje leto objavljena odloka Apostolicam actuositatem in Gravissimum educationis se tudi bavita z najinim problemom. Prvi odlok ugotavlja naraščajoči vpliv mladih ljudi v človeški družbi, kjer bi jih njihove mladostne energije morale takorekoč usposabljeni za kar se da aktiven apostolat, a prečesto jih spremenjene okoliščine tako hitro potisnejo v to novo družbeno-politično vlogo, da se ne morejo prav znajti. In zato bi jim morali odrasli pri tem pomagati: s pravim zgledom, s prijateljskim stikom od razgovorov do nesebičnega nasveta in dejanske pomoči.“

M: „Po mojem bi mi, ki se ponašamo z življenjsko modrostjo, morali mladim ljudem kazati, kako tudi mi nismo rojeni s to modrostjo, ampak smo se morali učiti pri lastnih zmotah in napakah, ki so nam jih izkušnje starejših nekoliko prihranile.“

J: „Imate prav. Odlok ugotavlja, da bi morali mladi ljudje, ki iz vsemi močmi stremijo po doživetjih novega, del teh energij usmeriti v stremljenje k modrosti, ki se hoče obogatiti z dragoceno dediščino starejših. Sploh bi mladi ljudje ne smeli starejših prezirati; Kristusov Duh mora prešinjati mlade ljudi in jih učiti ljubezni do Cerkve in njenih pastirjev – potem bo njihov ustvarjalni vpliv, posebno med

drugimi mladimi ljudmi, ki so jim že po naravi blizu, resnično učinkovit.“

M: „V teh besedah je skrito sredstvo za premostitev biološkega prepada med staranjem in doraščanjem. Najbrž v tistem drugem odloku ni ničesar bolj osnovnega?“

J: „Kvečjemu to, da so med sredstvi medsebojnega družbenega vplivanja v smeri oblikovanja mišljenj in značajev na prvem mestu šole, čeprav pripada važna oblikovalna vloga tudi organizacijam, katerih namen je, pospeševati duhovni in telesni razvoj.“

M: „Dajte mi, prosim, številke navedenih odlokov; kar se mi zdi važno, rad zapišem, da važnost takšnih stvari še posebej priporočim spominu, čeprav seveda včasih ne čutim veselja, da premlavam svoje zapiske: nekaj novega me takrat bolj veseli in privlačuje.“

J: „Torej za tiste trenutke, ko boste hoteli znova primerjati in tehtati in ugotavljati osnove. V odloku Gaudium et spes prideta v poštev odlomka 7 in 75, v odloku Apostolicam actuositatem odlomek 12, in v odloku Gravissimum educationis odlomek št. 4.“

M: „Odlomek št. 4.“

J: „Skoraj sem pozabil omeniti: ko poudarja izredni vpliv šole, odlok Gravissimum educationis (v isti številki 4) odmerja enako važnost katehetskemu šolanju vernikov – lahko bi rekli: posebno mladih, čeprav ne izključno –, ki ima za posledico jasno in trdno osebno verovanje, življenje ukoreninjeno v Kristusovem Duhu in zavestno osredotočeno v sv. Mašni Daritvi, in apostolsko navdahnjeno delovanje. S takšno vrsto ljudi, zatrjuje odlok, Cerkev dviga raven stremljenju človeštva po celostnem napredku.“

M: „Zdi se mi, da razpoznavam odgovor na svoj začetni problem: zgled starejših kristjanov, ki so jim misijoni resnično pri srcu, prijateljsko občevanje z mladimi verniki osebno in v organizacijah, zmeraj s pametnim poudarkom na misijonih celega ogromnega sveta, posebno pa katehetsko poučevanje vernikov“ –

J: „po pridigah in verskih krožkih, kongresih in študijskih zasedanjih, po poljudnih verskih publikacijah kakor tudi po znanstvenih verskih revijah“ –

M: „hm, zdi se mi, da nisva izpustila ničesar važnega, če upoštevava, da morajo vse te tehtne besede nuditi zmeraj tudi nekaj posebno za mlade vernike.“

J: „N. pr. poudarek na odkrivanju novih dežel, novih ljudstev, novih kultur, novih jezikov, ki jih mora Kristus odrešiti, in ki jih hoče Kristus odrešiti s pomočjo so-človeka, čigar so-delovanje zahteva takorekoč stoprocenten napor.“

M: „Zares – čim več ljudi živi krščansko, tem bolj se bliža človeška družba idealom mladostnih sanj! Brez Kristusove milosti ostane človeštvo le pri delnih dosežkih.“

(Iz čajnega lončka prilijem čaja, iz posebne lakirane skrinjice pridenem še nekaj slaščic.)

J: Uganite, kaj sem prinesel iz Tokia v prtljagi knjig?“

M: „Kakšnega Edgar Wallace-a ali pa Max Brand-a?“

J: „Dobro veste, da mi detektivke in zgodbe Divjega Zapada nudijo oddih. Toda tokrat ste se zmotili.“

(Z zaprašene police snamem v angleščino preveden novi Cerkveni Zakonik. M se mi čudi.)

J: „Veste, da je v veljavi od prvega adventnega dne leta 1983. To in ono me zanima v njem z ozirom na napredek Cerkve v človeški razsežnosti v teh zadnjih skoraj sedemdesetih letih, če se ne motim. Poglejva, kaj nama lahko pove o najinem vprašanju.“

(M pije čaj in je slaščice, pri čemer zgornji zobje udarjajo ob spodnje kot pri okostnjaku – revežu še danes ni mogel noben zobozdravnik popraviti proteze za M-u zmogljivo vsoto. Listam po imeniku in potem po vsebini.)

J: „Samo dva paragrafa sem mogel iztakniti. V členu 1072 je zapisano, da naj dušni pastirji skušajo odvracati mlade ljudi od porok, ki bi bile prerane z ozirom na krajevni običaj. Mimogrede: v Irski republiki sem pred 30 leti moral svariti mlade ljudi, da v skladu z deželnim običajem ne odlašajo s poroko tja do 35 let starosti... Člen 256, drugi odstavek, pa med smernice semeniške vzgoje bodočih duhovnikov šteje zavest, da zadevajo vesoljno Cerkev skrb za poklice, skrb za zedinjenje vseh kristjanov, skrb za misijonske probleme, in skrb za takšna vprašanja kot je moderno socialno vprašanje.“

M: „Upam, da bomo kmalu imeli japonski prevod novega Zakonika. Zlahka berem angleško, a odloki in prepovedi in podobno zvenijo bolj domače – manj kot breme, bi rekel – v materinščini.“

(Nenadoma se zazibajo tla pod nogami, potres naju je obiskal, okna šklepetajo, vaza s police zdrkne na rogoznicno, instinktivno vstaneva, v tem trenutku se je nizki strop iz neke vrste belkastega mavca razdelil v razpoko in nekaj kot bela moka je pokrilo M-a, da sem se mu, mlinarju, zasmel; a on se je zasmel meni – le oči in usta so ostala nebela. Tedaj naju je zapustil potres, lahko bi bil vzel s seboj čaj in slaščice, spremenjene v neužitno moko. Iz vrzeli na stropu je zanihal pajek – zastopnik vsega mladega v tem trenutku.)

Medla podoba našega zvestega člankarja z Japonske, p. Vladimirja Kosa S.J., profesorja na jezuitski tokijski univerzi „Sophia University“ in požrtvovalnega karitativnega in misijonskega apostola v predmestju glavnega japonskega mesta. Bralci vseh izseljenskih in zamejskih revij, tudi „Katoliških misijonov“ se poglabljajo v njegove pesmi, povesti in razprave. Ali bodo tudi „Misijonska obzorja“ v domovini deležna njegovih misijonskih člankov?

CUKALOVE „MOKRE NOVICE“

Poroča o. JOŽE CUKALE, Bengalija.

25./9./86. Keorapukur. Nebo je oblačno, temno in grozljivo si-vo že nekaj dni in slonimo ponoči na oknih ali pa noč sloni na oknih. Vsekakor ni prijetno, razen če pomislim, da so te neznanske plohe v fizično in duhovno očiščenje. Skoro vse šole so zaprte in ljudje brez strehe stopajo v tistih skromnih prostorih vsakemu na prste.

Kadar prenehajo nalivi, se ribiči spustijo na polja in lovijo ribe, katerih cena je zdrsnila od 20 rupij na tri rupije, kajti voda v ribnikih in po poljih je vodoravno zravnana in ribice bežijo tja, koder slutijo več svobode.

S helikopterja je čudovit pogled, to se pravi strašljiv pogled. ko se zdi, da je bengalski zaliv zaplul gori do Midnaporja in se spustil na zahod proti Orisi.

V mislih imam Kopeiniga in moderatorje, ki so izbrali posrečeno, od Duha navdihnjeno, temo Mladina in misijoni. Brž ko smo tu v 24. Parganasu občutili, da smo ogroženi od vodnih duhov, so prišli v župnišče – ne starejši in izkušeni možje –, marveč mladina! Tušan (protestant), Ciril (katoličan) in Bablu (mohamedan). Treba bo pripraviti prostore za poplavlence, zdravila in hrano, kajti polja so že bila pod vodo in riž, na pol dozorel, se je pogrezal v blato. Mislite si, kako vesel sem jih bil!

27./9./86. Keorapukur. Naš ekumenski zbor evangelistov – Bišonat, Tufan, Veronika, Mukul in Čito s prijatelji so se vrnili z svoje mokre rajže po oddaljenih vaseh, brodeč do pasu v vodi, vsi mladi niso to pot oznanjevali z besedo Kristusa, marveč so zbirali podatke o vaseh, o raztopljenih barakah, o boleznih in pričeli načrtovati. Iz pridigarjev so postali pričevalci. Utrujeni, a veseli!

30./9./86. Včeraj sem nepričakovano zagledal, kako se pomika težak kamijon proti župnišću. Bila je sestra M. Terezija s tridesetorico mladih sester, ki so prišle izlagat težke vreče pšenice, olja in vojaškega prepečenca. Dež se je usipal in zalival nasmejane obraze Sester. Mladina na pohodu!

Polovico blaga smo odpeljali v bližnjo šolo, kjer je našlo streho 120 družin. Kadar je velika sila, je najlepša prilika za zblíževanje. Pozabili so, da so iz različnih socijalno-kulturnih struktur, različnih veroizpovedi, vsi BHAI-DHAI! Bratje!

Pisatelj tega zapisa o. Jože Cukale S.J. s prijatelji pri cbedu v župnišču v Keorapukurju.

1./10./86. Praznik Velike Misijonarke. Letim v Kalkuto, ne toliko, da čestitam Materi Tereziji za god, ker je v Kalkuti sploh ni. Odšla je proti Kubi. Predvsem pa, da zaprosim sestro Dorotejo za pomoč. Pa me preseneti – „Pojutrišnjem se vidimo. Koliko družinam naj prinesemo pomoč?“

„Tisoč.“ Sem odgovoril, malo v strahu, da se ji bo zvrtelo v glavi. Kaj še, da bi ji bilo še bolj po godu, če bi pomnožila zaproseno s številko dve...

„Paketi z rižem in lečo in mlekem so že pripravljene, pa še vsaka družina bo dobila nekaj obleke, posebno otroci.“...

Mala Cvetka Deteta Jezusa, ali pri nas v Bengaliji bolj doživeta – Terezija Jezusovega Obličja, se je spet čudovito izkazala. Gospodu hvala za njegove ljubljence in ljubljence!

Večer je in deseterica družin, ki je našla dom v našem mladinskem Centru in tudi v poslopju SLOVENIJA, pripravlja večerjo. Otroci pa, namesto molitve, prepevajo: „Tumi amar bodhu Džisu“ – Ti si moj prijatelj Jezus –, ki zveni še lepše, kakor tista naša lepa: O Jezus, blagoslovi me...

Dež je shladil ozračje in tako lažje pišem odgovor na p. Kottukapally-ja zapis, ki vriva v teologijo osvoboditve svoje promarksistične ideje – "Marxist analysis". Moj odgovor nosi naslov ENCOUNTER, ki je naslov revije grofa Tolstoja, pranečaka pisatelja Leva grofa Tolstoja. Omenjam, kako je neki krščanski socialistični vodja in slovenski marksistični literat govoril sredi Bosne: „Svobodo si bomo priborili samo s pomočjo marksizma in z njegovim revolucionarnim pojmovanjem sile in nasilja...“ Pristavljam novico iz kalkutskega dnevnika TELEGRAPH, ki tako logično sledi iz Marks-Engels-Leninove dialektike –: „V Parizu so namreč teroristi zagrozili Mitterandu in Chiracu z umorom, ako ne izpustita iz ječe treh marksističnih aktivistov...“ (Telegraph 23./9./86.) Znani publicist in italijanski pisatelj konvertit Vittorio Messori (Kat. Glas, Gorizia – Sept. 86) povzema besede redovnikov izza rdeče zavese: „...zakaj nekateri profesorji na zahodu (in tudi v Indiji), ki se širokoustijo s Teologijo osvoboditve, ne pridejo semkaj in preživijo nekaj časa z nami ter se prepričajo o svobodi, ki jo mi vse preveč poznamo. Da! Hočemo Osvoboditev, ampak od marksizma...“ Moj provincijal me je podprl, ko sem mu izročil svoj angleški rokopis, ki bo eventuelno tiskan v jezuitski reviji JIVAN (Delhi).

Iz Ahmedabada poroča isti časopis, da je mati treh otrok vrgla v reko svoje otroke in se še sama utopila. V njeni obleki so našli besede slovesa: Ta obupni korak sem storila, ker smo že deseti dan brez jedi...

Iz Orise pa poročajo, da sta revna Haridžana – oče in mati – skušala prodati svojo dveletno deklico za 1000 rupij, pa sta dobila le 200. Ko je stara mati za to zvedela, je začela nabirko in plačala bogatemu trgovcu z otroki 500 rupij ter tako odkupila svojo vnukinjco.

Zelo mi je všeč in uživam pri Zidarjevem romanu JEZUS V ČASU. Pomaga mi pri meditacijah o zgodovinskem Jezusu in o Jezusu vere. Nič več dihotomije ne občutim v teh dveh aspektih. Pesnik Thomson poje –: „Jezus ni na Jordanu, on hodi po Temzi.“ Da, Jezus hodi po Gangesu in brodi po vodi med Hooghly in Rupnarajan, gori do Midnaporja, po poplavljeni Bengaliji. In on je v mnogoterih obrazih gobavcev, zapuščenih in odrinjenih, s takim bogoslovjem se misijonski garači bližamo osvoboditvi.

Spet so pri meni fantje in dekleta. Na obrazih se jim pozna utrujenost, ki jim jo preženem z dobrim čajem.

Spominjam se p. Demšarja in njegovih besed, ali pa p. Gabriča, ko sta se vračala s svojih misijonskih potovanj.

„Zelo sem utrujen, pa zelo srečen. Hvala Ti, Jezus, za to srečo!“ Prav isto občuti moja misijonska mladina.

To nedeljo bomo molili za uspeh Simpozija v Tinjah, na Koroškem.

VESELE IN ŽALOSTNE IZ MADRASA

Brat IVAN KEŠPRET SDB, Madras.

Salezijanski brat Ivan Kešpret nam je to poročilo poslal skupaj z nekaterimi posnetki o obisku papeža v Madrasu, ki so jih pa v klišarni izgubili, zato pismo šele sedaj objavljamo.

Obisk svetega očeta v Madrasu je nepozaben. Več kot milijon ljudi se je zbralo na vročem pesku obale Indijskega oceana. Marina, kakor se imenuje madraška obala, je edini prostor, ki lahko sprejme tako ogromno množico. Samo nekaj tisoč jih je moglo sedeti na stolih, drugi so se posedli kar po pesku, kar je sicer za Indijce kar navadno. Množica je bila tam že ure pred začetkom slovesnosti, želeč dobiti prostor čim bliže oltarja. Redovnice so bile kot bele mravlje in so zasedle sleherni kotiček. Vsak si je želel, da bi se s papežem rokoval in ga od blizu pozdravil, a te možnosti skoro ni bilo. Vladne varnostne sile so bile zelo stroge, rekel bi – prestroge. Svetega očeta so vozili v steklenem avtomobilu. Med njim in množico je bila cela vrsta policijskih organov, ki so budno pazili na vsak premik. Dobiti kako lepo fotografijo od blizu skoraj ni bilo mogoče. Na odru, blizu oltarja so mogli biti le vatikanski fotografi. Za publikacije moramo zdaj naročati fotografije – iz Rima.

Vendar – kljub vsem tem manjšim nevšečnostim in spodrsrljajem organizacije je bil papežev obisk velik uspeh. Verniki po župnijah so se s postom in molitvami pripravljali na njegov prihod. Ko je prišel, so ga navdušeno sprejeli in so kar pili njegove besede. Med mašo in v govorih je večkrat vpletel kako tamilsko besedo, kar je ljudi še bolj navdušilo. Ure, ki jih je preživel v Madrasu, so bile prekratke. Obisk bo gotovo ostal kot velika pobuda za poživitev vere v naših srcih in indijske Cerkve sploh.

V počitnicah

V mesecu maju imamo šolske počitnice, ker je ta mesec pač najbolj vroč v letu. Otroci so doma brez dela in starši večkrat ne vedo, kam z njimi. Naše veliko igrišče je zato v tem času vedno polno. Damo jim nekaj žog, da breajo, pa so kar zadovoljni. Proti večeru se umazani a srečni vračajo domov. Mesec maj in april sta za nas tudi čas za letne duhovne vaje in čas za premestitve. Nekateri vzdržijo v enem kraju le leto dni, drugi pa poženejo globoke korenine in jih je treba prav izruvat. Jaz spadam v to vrsto. V teh 40 letih, odkar sem v Indiji, sem bil le v dveh krajih, v Tirrupatturju in zdaj v Madrasu. Za premestitev ne prosim, a se je tudi ne branim. Ko bo prišla, bom pač spokal svoje stvari, saj jih ni veliko.

Papež Janez Pavel II. se pelje v „papamovil“ po Madrasu, v ozadju se vidi velikanska njegova podoba. Spodaj nepregledna množica ob morju, Indijskem oceanu.

Pred dobrim tednom sem bil v Kotagiriju, kamor sem šel opraviti svoje letne duhovne vaje. Bil sem jih potreben. Med letom se nabere veliko prahu, ki ga je treba očistiti, naši ljubezni do Boga in posebno do bližnjega pridati novega ognja. Naš pridigar nam je izpraševal vest in uravnaval, kar je postalo krivo. Dnevi božje dobrote in usmiljenja so bili kar prekratki.

Čas, ki mi je preostajal, sem porabil za sprehode med čajnimi nasadi. Bilo je tako prijetno hladno. Potrkal sem na več vrat samostana in se srečal z redovnimi prijatelji, s katerimi se poznamo že več let. Vsako leto me pričakujejo. Ob skodelici čaja si izmenjamo novice in drug drugega navdušujemo za nadaljnje delo.

Tudi žalostna doživetja

Bili so pa tudi trenutki, ko sem občutil žalost. Pred sedmimi leti so prišle iz Anglije tri sestre, ki pripadajo redu sv. Frančiške šantalske, iz katerega je izšla tudi sv. Marjeta Alacoque, znana posredovalka pobožnosti do Presv. Srca. Ob robu gozda v Kotagiriju so ustanovile samostan, prvi v Aziji, v upanju, da bodo pritegnile indijska dekleta v ta starodavni red molitve in kontemplacije. Po človeško gledano niso uspeli. Dekleta so prihajala, a po nekaj časa tudi odhajala. Kaže, da jih ta način življenja ne privlači. Zaenkrat ni trdnih poklicev. V samostanu je zdaj samo še ena sestra. Ena se je zaradi slabega zdravja morala vrniti v Anglijo.

S predstojnico teh sester sem se sešel vsako leto. Bila je polna upov in načrtov. Letos je ni bilo. Bog jo je pred nekaj meseci poklical k sebi, na način, ki je razumljiv samo Njemu.

Predstojnica se je preko Delhija vračala iz Anglije, kamor so jo klicale višje predstojnice. Nihče ne ve točno, kako se je zgodilo. Nekateri priče pravijo, da je ležala prostrta na tleh pred oltarjem v katedrali Delhija. Po nesreči so sveče, ki so gorele okrog nje – indijski verniki radi prižigajo sveče kjerkoli, posebno pred oltarjem in slikami Marije in svetnikov – zantile njeno redovno obleko. Dejstvo je, da so jo našli nezavestno s 60% opeklin. Po nekaj tednih zdravljenja in trpljenja v bolnici so jo prepeljali nazaj v Anglijo v upanju, da bo tam imela več možnosti za ozdravljenje. Zdravniki so storili vse, kar je pač možno, a na koncu so ji odpovedale ledvice. Umrla je na dan sedme obletnice, ko so tri sestre odprle samostan v Kotagiriju. Višje predstojnice v Angliji so že napol uredile, da se samostan v Kotagiriju proda, a sestra, ki je še edina ostala, je polna upanja. Rekla mi je: „Čutim umrlo predstojnico vedno prisotno. Po mojem to ni konec, ampak šele začetek.“ Iz srca ji želim, da bi bilo tako, in tudi bralce Katoliških misijonov prosim, da se spomnite v molitvi te preizkušene samostanske družine.

PISMO IZ NOTRANJOSTI AFRIKE

Kristusova sestra MOJCA KARNIČNIK, Zaire.

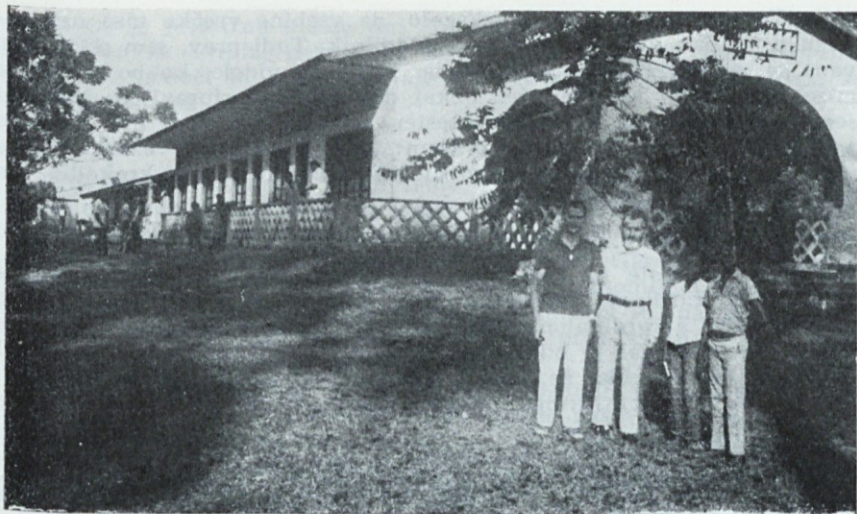
Prav lepo se Vam zahvalim za pošiljanje „Katoliških misijonov“. Skupno z Vašim pismom sem sprejela tudi julijsko-avgustovsko številko. Z velikim veseljem in zanimanjem jih berem. Ko vidim, kako se trudijo drugi misijonarji in misijonarke, tudi sama laže potrpiam s svojimi težavami in z večjim veseljem delam. Če bi revija prenehala izhajati, bi mi bilo resnično žal!

Pri vzgoji domačih novink.

Sedaj pa kaj o mojem delu in o Cerkvi v Koleju. – Kar se mojega dela tiče, ni ravno velikih sprememb. Največ časa posvečam formiranju (v obliki predavanj) domačih škofijskih redovnic. Trenutno so 4 novinke; 6 postulank bo vstopilo v noviciat 8. septembra, istočasno pa bo pričela postulantsko dobo (ki traja eno leto) nova skupina deklet. Dve dekleti bosta naredili prve zaobljube 25. marca prihodnjega leta. Škof polaga veliko upanja v to mlado Kongregacijo; pravi nam (ki pri formiranju sodelujemo), da večje usluge ne bi mogli nuditi domači Cerkvi. V takšnem odrezanem svetu, kakor je Kole, je ustanavljanje redovne Kongregacije zelo zapletena stvar. V večjih mestih se sestre v času formiranja lahko udeležujejo predavanj, ki so organizirana za vse obstoječe Družbe oz. Kongregacije in na razpolago jim je ekipa dobrih profesorjev. Kaj pa tukaj? Škof je imel veliko težav, da je prišel do začasne magistre. „Posodil“ mu jo je za nekaj časa nek domači red frančiškank. A sedaj je odpoklicana in škof mora spet iskati. Jasno, da bo vsaka vtisnila novo-ustanovljeni Družbi svoj pečat... Ob strani ji stoji ekipa profesorjev in v tej ekipi je tudi moja malenkost. Mene to delo veseli in med dekleti se zelo dobro počutim. Le precej časa mi vzame, ker je novicijat od našega doma oddaljen 11 km, pot je pa zelo slaba. Marsikaj bi lahko povedala o teh mojih potovanjih tja in nazaj. Večkrat me ujame noč, včasih pa nevihta. Kadar močno dežuje (in to je med deževno dobo zelo pogosto), so hitro vse poti poplavljene. Moraš izredno dobro poznati pot, da lahko nadaljuješ. Včasih se šalim, da bi morala poleg kolesa imeti na razpolago tudi pirogo... Okrog 3300 km sem prevozila s kolesom v tem šolskem letu. Ni slabo, kaj? Kadar imam pouk popoldne, odhajam takoj po kosilu, okrog dveh popoldne. Sonce imam tako ves čas čisto navpično nad glavo. Nič čudnega ne bo, če se mi bodo na vsem lepem: možgani skisali...

S krokodilom sem sosestram postregla...

Ker sem v skupnosti odgovorna za kuhinjo, ta moja potovanja izkoristim tudi za nakup sadja, mesa in drugih domačih pridelkov. Pri tem doživim marsikaj zanimivega. Ko sem npr. 6. avgusta prišla ob 8h zjutraj v tisto vas, sem videla, da je veliko ljudi zbranih na dvorišču neke koč. Poklicala sem neko dekle, ki je naša aspirantka,

Tale slika ni iz delokroga s. Karničnik, pač pa iz iste dežele, misijon Itipo, kjer deluje misijonski brat Marcel Kerševan, ki ga na sliki vidimo vsega v belem in z brado.

in sem jo vprašala, kaj to pomeni. Rekla mi je: „Krokodila so ulovili danes zjutraj, zdaj pa ga bodo razkosali“. Vprašala sem, če bodo meso tudi prodajali, pa pravi, da bodo. Ker se je meni mudilo v novicijat, sem ji dala 100 Z z naročilom, naj mi kupi lep kos mesa. Ko sem nazaj grede morala spet mimo tiste hiše, sem videla, da je prerivajoča se množica še večja, kot je bila zjutraj. Tisto dekle z mojim denarjem je tudi še vedno čakalo. Le kaj se je zapletlo, si mislim. Na vprašanje so mi pojasnili, da krokodila niso smeli pričeti razkosavati vse dotlej, dokler si ga niso ogledali vaški starešine, od katerih mora dobiti vsak svoj del. Tako sem lahko krokodila še videla, a bil je že „slečen“. Pravkar so ga bili začeli tudi razkosavati. Vsak odsekan del je bil sprejet oz. spremljan z velikim krikom vse prerivajoče se množice. Kontrola pa takšna! Bilo bi nemogoče dati karkoli „na stran“. Ko je bil krokodil že ves v kosih, so se odgovorni zaprli v neko hišo, iz nje so pa prinašali en kos za drugim. Najprej so vaški starešine dobili, kar jim je šlo, potem je bila pa „razprodaja“. Tako sem končno tudi jaz prišla na svoj račun. Zavili smo meso, ki je zelo podobno ribjemu, v plastično vrečko in namestila sem ga na prtljažnik kolesa, pa hajdi proti domu. Pa sem kmalu opazila, da me obletava roj muh. Seveda, krokodil je bil ure dolgo izpostavljen soncu. Preden sem prišla domov, sem se morala pa ustaviti še v župnišču, kjer smo imeli neki sestanek. Muhe so bile čedalje bolj nadležne in ljudje so me že nekam sumljivo pogledovali, zato sem izročila kolo nekemu fantu, z naročilom, naj gre k nam domov in sosestram pove, da naj shranijo v hladilnik to, kar je na prtljažniku. Le kaj bodo rekle, sem si mislila, ker kaj podobnega pri nas še nikoli

ni prišlo na mizo. Pa se je izkazalo, da vsebine vrečke niso niti pogledale, ampak so jo takoj dale v hladilnik. Tudi prav, sem si mislila, vam pa ne povem, kaj sem kupila. Boste že videle, ko bo prišlo na mizo. Res je bil krokodil čez nekaj dni odlično pripravljen; postrani sem pogledovala na kročnike soseter, pa tebi nič meni nič. Ko smo z obedom končale, jih pa povprašam: „No, kako so se vam kaj zdele ribe?“ „Zelo dobre“, je bil odgovor. „Kakšne ribe neki, krokodila ste jedle!“ Pa niso nič protestirale.

Kardinalov obisk...

Sicer pa Kole ni kar tako! 5. avgusta smo bili deležni obiska belgijskega kardinala Dannelisa. Naš škof je bil v Kinshasi, pa se je tam srečal s kardinalom, ki je bil prišel v Zaire na obisk škofovske konference. Obiskal je bil že vsa važnejša mesta, potem pa je izrazil željo, da bi rad videl še kakšen kraj, ki je „Bogu zelo za hrbtom“. Pa mu je naš škof Nkinga Bondala rekel, da je najbolje, da obiše Kole.

Tukaj smo prejeli novico kakšne 3 ali 4 dni prej. Veliko veselje, pa tudi velika skrb, da bi bil sprejem visokemu gostu primeren. Prišel naj bi bil seveda tudi nadškof iz Kanange (Kole spada namreč pod Kanango). „Mobilizirali“ smo vse prebivalstvo, organizirali sprejem, hrano, plese, govore in še in še. Gost naj bi se mudil tukaj dva dni in glede na to se je pripravil tudi protokol. Mene so postavili na čelo komisije za sprejem v naši župniji. Ko je bilo že vse v teku, na sam dan, za katerega je bil najavljen njihov prihod, so nam pa sporočili po našem „radio-brousse“, da jih ne bo, ker ne morejo dobiti pilota, ki bi jih ponesel iz Kanange v Kole. Ljudje so bili zelo razočarani, kajti tiste dni se je bilo ustavilo vsako drugo delo, ker so bili vsi zaposleni s sprejemom. Končno smo dobili opoldne še eno sporočilo in sicer, da se jim je posrečilo dobiti pilota za nekaj ur, da torej pridejo, ampak da ostanejo pri nas le dobre pol ure. Moj Bog, kaj narediti! Odločeno je bilo, da se bodo ustavili le v škofovi rezidenci (5 km od naše župnije). Kdor more, naj gre na pristajalno stezo na sprejem. Pri nas sem bila jaz sama doma, ostale sestre so bile vse v bolnici. Naročeno nam je bilo, naj pridemo v škofovo rezidenco ob štirih. Ob pol štirih smo slišali, da je letalo prispelo, a v bolnici je bil neki nujen primer, potrebna je bila transfuzija in ker ni bilo mogoče dobiti nobenega dajalca krvi, sem se jaz ponudila (imam skupino 0 neg.) in sem ob treh spremljala zdravnico v bolnico. Tako smo prispeli do škofovske rezidence malo po določeni uri in smo mogle ravno še pozdraviti kardinala in spremstvo, ko so se že pripravljali na vrnitev na pristajalno stezo.

V naši župniji pa ljudje niso bili pripravljani kar tako odpovedati se praznovanju, zato smo drugi dan popoldne v okviru župnijskega sveta ob pijači in prigrizku praznovali kardinalov „prihod“...

„Suha doba“

Tukaj imamo sedaj suho dobo, ki je letos izredno dolga, kajti pričela se je prej kot običajno. Skoraj 4 mesece jo je že za nami,

ostaja pa še približno mesec dni. Ta zadnji mesec je najhujši, saj se je vročina že vrnila, dežuje pa še ne. Vsak dan je bolj soparno, potimo se ponoči in podnevi. Naše ekvatorialno podnebje ima pa še to posebnost, da je silno vlažno.

Pester jedilnik

Po malem vrtnarim, kljub temu, da ne dežuje. Za zalivanje je treba po vodu v Lukeniji. Še sreča, da ni preveč daleč. Zelenjava nam popestri sicer zelo enolično hrano. Jemo riž opoldne, riž zvečer, včasih pa še zjutraj. Meso kupujemo od lovcev. Gazele, divji prašiči, antilope, velike gozdne podgane, katere tukaj imenujejo „zajci“, opi-ce... Izbor je zelo pester. Neprijetno je za nas to, da ko se lovci vrnejo iz džungle, meso navadno že ni več prav sveže... Tukajšnje prebivalce pa to prav nič ne moti.

Letos je bilo izredno veliko metuljev, zato je „pridelek“ gosenic zelo bogat. Lov nanje je trenutno glavno delo naših ljudi, zlasti otrok. Potem pa jih gredo na trg prodajat in tudi k nam na dom prihajajo z njimi. Izbira je bogata: suhe, sveže, žive, velike in kosmate, majhne... Tudi me smo si pripravile precejšnje zalogo.

Iz „Družine“ vem, da je nadškof šuštar na obisku afriških misi-jonarjev. Zaire ne pride v poštev, pa če bi že prišel, do mene ne bi mogel, tako kot tudi Vi niste mogli. Kdor naših razmer ne pozna, si tega pač ne more predstavljati. Vesela pa sem zelo, da nadškof posveča toliko pozornosti misijonom.

Mojca Karničnik

PISMO ZA VSE LETNE ČASE.

Dovolite,
da Vam vse povem v tem stavku:
milijoni čakajo na Vas —
na Vas.

V vigred, ki je sen o sreči,
kot v nastavku.

V vrisk poletja.
slutnje sreče zadnji čas.

V vonj jeseni, v vonj po prsti,
vlažnih listih.

V beli zimski molk
podzemskih hrepenenj.

Milijoni čakajo:
in kdo je Tisti Osvajatelj sreče,
veste,
vse te dni.

Dovolite,
da Vam brenkam s strun resnice:
milijoni čakajo na Vas —
na Vas!

Dažte,
dvignite roké v molitev ptice,
drobne ptice,

Nébesu na okno glas.

Vladimir Kos.

DVE PISMI NOVIH DVEH IZ AFRIKE

Lansko leto sta prišli iz Slovenije na delo na afriško Slonokoščeno obalo s. Hermina Nemščak iz družbe Frančiškank Brezmadežne, ki delujejo na misijonu Fresco, in pa laiška misijonarka bolničarka Branka Kladnik. Obe delujeta na imenovanem misijonu in sta nam od tam napisali poročili, kot sledi:

Fresco, 17. avgusta 1986.

POČITNICE PO AFRIŠKO.

Neverjetno je, da tudi tukaj, kjer še vsi ljudje niso okuženi z evropsko naglico, čas tako hitro beži. Odkar sva se oglasile vašemu uredništvu, sva prejele Vaše pismo in pomoč, za katero se vsem pri-srčno zahvaljujema. Vsaka kapljica je dobrodošla, saj brez pomoči naših dobrotnikov širom sveta bi naše delo bilo nemogoče. To vedno bolj spoznavava.

Graditi na znotraj in na zunanaj.

V poletnih mesecih je čas dopustov in počitnic, ki jih vsak misijonar doživlja po svoje. Z zaključkom šolskega leta sem si res od-dahnila. S. Marie-Claude, ki me je prvih 6 tednov mojega prihoda v Afriko z vso vnemo uvajala v tukajšno delo, mi razlagala potrebe in težave tukajšnjega misijona, je odšla 28. aprila na dopust v Francijo in bila v začetku maja izvoljena za pokrajinsko prednico. Prevzela sem njeno delo – skrb za katehiste, ki poučujejo verouk po vaseh. V juniju je več skupin otrok opravilo petdnevne duhovne vaje, ki spadajo v triletno pripravo na krst. Prav tako sta bila dva seminarja za „bibliciste“. To so katehisti in dijaki, ki z vso vnemo že dalj časa sledijo dopisnemu svetopisemskemu tečaju. Ta tečaj obsega 20 nalog po 40 do 50 vprašanj iz sv. pisma stare in nove zaveze. Dijaki jih s pomočjo sv. pisma in brošure, ki je priložena nalogam, rešujejo doma, ter jih pošiljajo na misijon, kjer jih s s. Kristino popravljava. V naši župniji je preko 100 mladih ljudi, ki tako pogloblja znanje sv. pisma.

Ko pa smo z 1. julijem začeli počitnice, sem se „zaposlila“ z praz-njenjem in podiranjem naše lesene hišice, ki je popolnoma strohnela. V času deževne dobe je bila nevarnost, da se zruši. Ivan Bajec, ki deluje v sosednji župniji Guitry, je žrtvoval tri tedne svojega drago-cenega časa za našo novo hišo, ki nam bo nudila varnejše zavetje. V njem so se čudovito združili vsi poklici, ki so za takšen „projekt“ neobhodno potrebni – arhitekt, zidar, električar, vodovodar, mizar in še in še... Velik problem je bil pripeljati gradbeni material iz 320 km oddaljenega mesta. Toda vsekakor upamo, da se bomo s prihodom s. Anice z dopusta iz Slovenije lahko vselile v nove prostore.

V drugi polovici julija sem se udeležila tudi duhovnih vaj, da sem si tako nabrala novih moči za šolsko leto, ki se z vso naglico pribli-žuje.

S. Hermina.

SENCE IN SVETLOBE ZDRAVJA.

Tako bi lahko rekla, ko se srečujem s problemi zdravstva na afriških tleh. V dispanzerju ugotavljam, da bi bilo zdravljenje nemogoče brez pomoči dobrotnikov, saj zdravila, ki so na razpolago, še zdaleč ne zadoščajo potrebam ljudi. Tako zdravila, ki prihajajo iz Francije, olajšajo marsikomu bolečine ali mu celo rešijo življenje. Celó v bolnici se dogodi, da zmanjka niti za najnujnejše šivanje ran. Tako lahko človek izkrvavi, četudi mu je uspelo še pravečasno najti prevoz do dispanzerja ali bolnice.

Ljudje po vaseh se srečujejo z velikimi materijalnimi težavami. Določene kategorije ljudi so resnično revne in ne razpolagajo niti z najnujnejšim za življenje. Uporaba denarja je zelo slabo vodena; ne znajo predvidevati ne varčevati. Veliko je tudi čezmernega uživanja zaradi „afriške gostoljubnosti“. Pogosto je potrebno oskrbovati razširjeno družino. V dispanzerju se rado sliši: „Nimam denarja za zdravila“.

Velikokrat pa je tudi težko zdraviti zaradi nesmisla za higijeno, predvsem tistih, ki so se preselili sem iz severa, kjer je veliko pomanjkanje vode. Njim tudi tukaj, kjer je vode dovolj, ni jasno, zakaj se redno umivati in prati perilo.

Tako ne pride v poštev samo zdravljenje, temveč je prav tako potrebno tem ljudem pomagati odkriti, kako bolezen preprečiti. Dovedati jim, da je higiena ena od važnih stvari za njihovo zdravje in dobro počutje, je res „težka naloga“.

Veliko zadovoljstvo pa čutim, kadar se ljudje, ki so se pozdravili, pridejo pokazat in zahvalit za izkazano pomoč.

Branka.

Slovenske misijonarke na Slonokoščeni obali. Od leve na desno so: s. Bernarda Jurkovič, laika Branka Kladnik, s. Hermina Nemščak in s. dr. Anica Starman.

PRVI KORAK NAZAJ NA KITAJSKO

Misijonarka s. Anica Miklavčič, ki zdaj deluje v Hongkongu, je preje v svojem petdesetletnem dosedanjem misijonskem življenju 16 let delovala na Kitajskem, kasneje na Japonskem in na Formozi, a je po izgonu iz Kitajske pred 36 leti vedno hrepenela, da bi se tjakaj vrnila; zdaj se ji je želja uresničila, ne sicer v polni meri, da bi se vrnila tja na delo, pač pa vsaj, da je kitajsko deželo obiskala kot turistka. O tem svojem doživetju nam poroča v naslednjem sporočilu:

PO 43 LETIH ZOPET NA KITAJSKEM

„Kakor že veste, je moja srčna želja, vrniti se na Kitajsko delat in tam ostati do smrti. A zdaj sem naredila vsaj prvi korak do tega cilja. To srečo sem imela letos, ko obhajam petdesetletnico, kar sem odšla v misijone. Predstojniki so mi omogočili, da sem šla po Kitajski kot turistka.

V skupini je bilo 15 državljanov ZDA in me štiri sestre kanosijanke, seveda v civilu. Krasno je bilo na tem potovanju, ki je trajalo teden dni in me je vodilo v Kwanchov, Shanghai in Peking! Koliko lepih spominov se mi je obujalo od tistega leta 1936, ko sem kot 21-letna misijonarka z misijonskim križem v roki prispela v Shanghai po enomesečni morski vožnji in poljubila kitajsko zemljo, kot je bila tedaj navada vseh novodošlih misijonarjev. Spet sem doživela tisti kraj, z istim križem v roki, a nisem mogla tam ostati in delati, zato še vedno hrepenim po tem končnem dosežku, vrniti se na Kitajsko zemljo delat misijonsko.

Ljudje so bili do nas povsod prijazni, pa zelo začudeni, ko so mene slišali govoriti kitajsko. Takoj smo si bili prijatelji. „Kje si se naučila kitajščine? Koliko časa si bila tu, da tako lepo govoriš?“ Žal, mi ni bilo mogoče iti obiskat moj nekdanji misijon, kjer sem delovala 16 let, kajti bil je predaleč od začrtane poti.

Shanghai je veliko pomorsko mesto s 50 univerzami, 40 hoteli za tujce in – z 6 milijoni koles, ki so jih vse ceste polne, vsač ima svoje kolo. Podobno je tudi v Pekingu. Cestnih nesreč sploh ni, ker gre ves promet počasi in v redu. Avtomobilov je videti prav malo. Ker sem bila edina iz naše skupine, ki sem znala „mandarinščino“, tamkajšnji kitajski jezik (druge tri sestre so znale le kantonščino, ki je znatno drugačna), zato sem se veliko ustavljala in razgovarjala, pa sem enkrat celo zašla in se zgubila v vrvežu vele mesta in se komaj spet združila s skupino s pomočjo prijazne kitajske ženice; tam so me vsi čakali. To je bilo v Pekingu.

V tem mestu tujci obiskujejo velikansko cesarsko palačo z „nebeškimi vrati“, vse področje se imenuje „Prepovedano mesto“ (seveda ne za turiste). Cesarji so bivali v njem, častili so enega Duha, ki so ga imenovali Lao Tien Ye (Stari nebeški oče). Cesarska palača ima 999 sob, kajti številka 9 je sveta številka Kitajcem.

Misijonarka Anica Miklavčič v družbi s tremi kitajskimi dekletji-spremljevalkami, ko je šla pogledat na kitajsko celino. . .

Zadnji večer bivanja v Pekingu sem bila še posebno srečna, ker mi je božja Previdnost naklonila priložnost, da sem govorila o našem Bogu. Blizu sobe, kjer smo me kanosijanke bivale, sem naletela na uradnico, ki je bila v prostem času prav rada z menoj in je znala celo nekaj japonščine. Sestre smo ji rekle: Veš, me smo katoličanke iz Hongkonga, pa je ona takoj napravila znamenje križa in dejala: „Čutim, da me to znamenje družī z Bogom in zato se pogosto prekrižam. Povej mi kaj več o tem Bogu! Rada bi vedela marsikaj, o čemer sem slišala, pa ne razumem.“ Pa sem razgrnila pred njo domala cel naš katekizem, vsa srečna, da sem mogla komu na Kitajskem toliko govoriti o božjem razodetju. Skoro celo uro je trajala ta ura krščanskega nauka in celo dva fanta sta se pridružila in prisluhnila moji razlagi. Ime te uradnice je LY in moje kitajsko ime je enako tudi LY, kakšno naključje! Ta moj misijonski apostolat sem doživljala prav na predvečer naše vrnitve v Hongkong. Kako sem bila hvaležna Bogu, da sem mogla spet malo pomisijonariti na samem Kitajskem!

V svetovnem časopisju beremo, kako se razmerje na Kitajskem v marsičem spreminjajo. Da bi se v kratkem še bolj spremenile in bi naša s. Anica Miklavčič šla tjakaj ne le kot turistka, ampak kot misijonarka in tam nadaljevala delo v kraju, ki ga je zapustila pred 36 leti, to se sicer zdi, tudi radi misijonarkinih visokih let, malo neverjetno, a le upajmo, tudi proti upanju...! Op. uredn.

Z MALGAŠKEGA MISIJONA

IZ PISEM TAMKAJŠNJIH MISIJONARJEV.

Na otoku ob Južni Afriki, Madagaskarju, deluje največ slovenskih misijonarjev in misijonark. Tam so lazaristi in škofijski duhovniki, sestre usmiljenke in zdaj še slovenska Hči Marije Pomočnice, potem pa en laik in tri laiške misijonarke. Naj v naslednjem o večini njih poročamo na podlagi njihovih pisem zadnjega pol leta.

France Buh CM poroča o novi laiški misijonarki, ki je prišla, a takoj spet odšla . . .

„Gotovo si že zvedel, da sta novi misijonarki za Tangainony, Mojca Legat in Helena Škrabec, z menoj odleteli iz Evrope na Madagaskar. V letalu Air France v noči od ponedeljka na torek (od 3. do 4. novembra 1986) je šla Helena Mojco na njen sedež malo pogledat. Vrnila se je z novico, da Mojca ni najbolje razpoložena. Pristali smo v Tananarive normalno dopoldne 4. novembra. Tam nas je pričakal poljski sobrat. Po kosilu nas je peljal malo po mestu na nekaj razglednih točk, odkoder se prav lepo vidi mesto in pokrajina naprej . . . V sredo je Mojca potožila, da povrača. Počivala je in v četrtek, ko smo bili povabljeni k nekim usmiljenkam na večerjo, se je opravičila, da res nima pomena zanjo, iti z nami, ker ne bo mogla jesti, in da bo raje počivala. V petek zjutraj naj bi namreč šli z mojim Landroverjem na pot. In smo šli kakih 500 km proti našemu jugu, po relativno dobrem asfaltu. Tedaj se je kar dobro počutila. A ko smo se opoldne ustavili, da bi ob poti kaj prigriznili, je Mojca le kaj malega spila. Nadaljevali smo pot. Nekoliko vroče je bilo, a smo bili kar dobro razpoloženi. Blizu za tisti dan določenega cilja, mesto Fianarantsoa, smo kar malo utihnili, ker smo bili vsi trije precej utrujeni. Peljal sem ju naravnost k sestram usmiljenkam tistega kraja, kjer naj bi dvakrat prenočili. Helena je bila lepo budna, Mojca pa je „spala“. Zatrobil sem, da bi se zbudila, a je še kar naprej spala. Poklical sem sestro prednico, ji povedal, kako in kaj, in takoj ju je sprejela. V tem stopi Helena z avta in pravi: Gospod, Mojca je v nezavesti. (Kasneje mi je Helena rekla, da je Mojca njej še odgovarjala, med tem ko sem jaz govoril s prednico.) Trije smo Mojco s težavo prenesli v malo sobico v pritličju, kjer sta se ji takoj Helena in še ena sestra posvetili. Mojjčino dihanje je bilo strašno hitro. Heleni je rekla, da rok sploh ne čuti. Torej je le toliko prišla k sebi, da je razumela in na vprašanja tudi z gibanjem glave rahlo odgovarjala, tudi meni. To se je godilo od 18. ure naprej. Čez dobre pol ure je z užitkom pila čaj in začela kar na glas govoriti. S Heleno sva si oddahnila.

Prav tiste dni so imeli naši sobratje kaka dva km od tam duhovne vaje. Za Roka Gajška CM sem vedel, da jih tudi opravlja,

Pogled na glavno mesto Madagaskarja, ki ga je Mojca Legat še doživela izpred hiše lazaristov na vzpetini nad mestom.

našel sem pa tam tudi Janeza Puhana CM. Poročal sem jima o vsem, sam sem se šel prijaviti k jezuitom, kjer sem se pošteno stuširal, potem se pa vrnil k Heleni in Mojci, ki je že čisto normalno govorila in pila čaj. Tedaj mi je povedala, kar bi mi morala že doma: da ji sonce in vlažen zrak zelo škodita in da ji ob tem v glavi razbija, kar se ji je dogajalo že doma na Gorenjskem, tako da zadnje čase sploh ni smela na morje. Bila je prepričana, da bo z voljo vse premagala, povedala pa ni, ker se je bala, da je ne bi sprejeli na Madagaskar. Ko mi je to rekla, sem se zbal, da si bo želela naprej v Farafangano, v Vangaindrano in končno v Tangainony k Tomažičevi in Babičevi. Pa je sama rekla: „Zdaj vidim, da to ni božja volja.“ Predlagal sem ji, da se s prvim letalom popelje nazaj v Tananarive, potem pa v Francijo in domov. Takoj je sprejela. Tedaj sem si še bolj oddahnil. Na izredno srečo smo dobili zanjo in za Roka, ki je itak tudi moral nazaj na delo, dva sedeža v letalu, ki je v nedeljo ob 12.20 odletelo v glavno mesto. S Puhanom in Heleno smo se v ponedeljek podali naprej na pot na vzhod v Farafangano in Vaingaindrano. Tu smo v torek zvedeli (sestra Pavlišič in Helena sta telefonirali v Tananarive), da je Mojca v redu in da v četrtek odleti v Paris. Naj še dodam, da smo Mojco v soboto dopoldne, ko je bila že toliko pri moči, da je lahko hodila, opiraje se na Heleno, z zavezanimi očmi peljali k sestri usmi-

ljenki-zdravnici, in ta je bila mnenja, naj se vrne v Evropo, in je tudi napisala zdravniško izjavo, na podlagi katere smo mogli dobiti zanj in za spremljevalca Roka sedež v letalu.

Kar njej sem dal pismo za Mikuža, v katerem sem mu na kratko o vsem poročal in mu svetoval, na kaj naj pri vsakem primeru laiškega kandidata za misijone gledajo, zlasti tudi na temeljit zdravniški pregled.

Če je Mojca naredila doma misijonsko žrtev, ko se je odločila za misijone, je ob povratku naredila še večje žrtev. Pred odhodom nam je rekla: „Ne bo zastoj tudi tale neuspeh. Doma bom delala z vso dušo.“ Verjamem ji in sem tudi prepričan, da bo njen primer služil drugim.

Heleno sva z Jožetom Letonjo v sredo peljala v Tangainony, kjer so jo skoraj gotovo danes po maši sprejeli za svojo. Ona ima moški značaj. Ob Mojci se je zadržala kot izvežbana bolničarka. (Potem pa mi je priznala, kako se je bala, da nama umrje...!) Upam, da se bo Helena dobro vživela. Tisto sredo sem spoznal Cvetko Babič in sem dobil zelo dober vtis. Če se bodo razumele, bo sijajen začetek.“

Na praznik sv. Frančiška Ksaverija nam je pisal tudi župnik iz Vangaindrana, Peter Opeka.

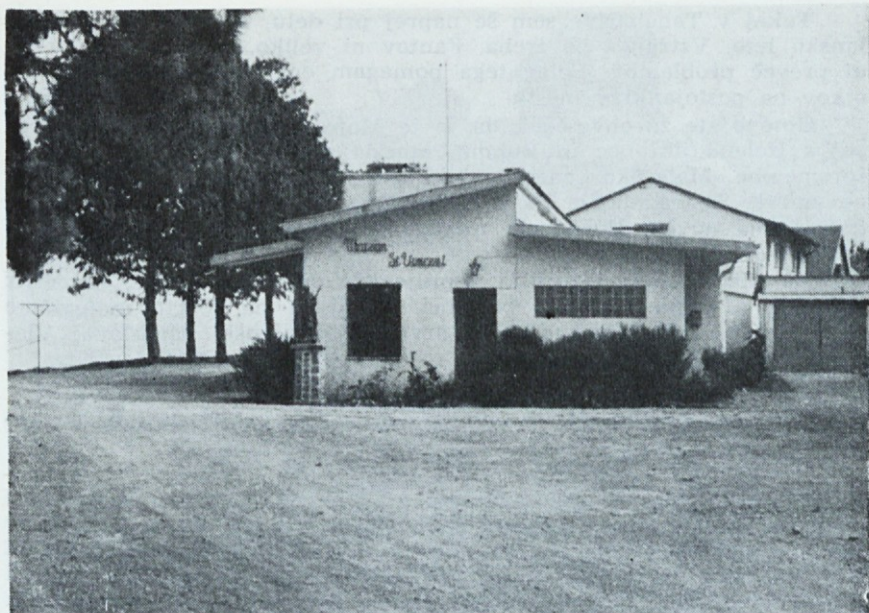
Najprej nam je voščil vesele božične praznike in blagoslovljeno novo leto. Potem pa je sporočil:

„Božič je lep praznik, ki ga kolikor toliko obhajajo po celem svetu. Tukaj pri nas v Vangaindrano bomo imeli prvo sveto obhajilo, približno 60 fantov in deklet. V nedeljo 9. novembra smo pa v naši župniji proslavili srebrno mašo našega škofa in 10 let njegovega škofovanja. To smo praznovali že v novi cerkvi. Ljudi je bilo zelo veliko. Škof je ob tej priliki krstil veliko število malih otročičev. Videli smo, da je naša nova cerkev res velika. Kristjani so bili slovesnosti v novi cerkvi zelo veseli. Zdaj si moremo predstavljati, kako bo cerkev izgledala, ko bodo dela zaključena. Bo zelo lepa, prostorna in pripravna za liturgijo.

France Buh se je vrnil iz domovine in simpozija in veliko pripovedoval o svojem potovanju. Mogoče že veste, da se je Mojca Legat morala vrniti v domovino. Takoj v prvem tednu je že zbolela, ko je bila še na poti k nam. Spet šola za nadaljne kandidate. Morajo biti zdravi in odporni.

Druga novica z našega misijona je, da smo tu dobili novega superiorja: za tri leta je Rado Sušnik zadolžen s to odgovornostjo za lazariste, ki delajo na jugu škofije.

Preživljamo težki čas lakote. Letos je poplava prišla zelo zgodaj. Kmetom je pokvarila ves riž, tako bo spet manjkalo osnovne hrane in bo lakota na vseh krajih. Če bi naši ljudje jemali vse tako tragično kot je, bi marsikdo znorel. Tako pa imajo ti ljudje neverjetno moč, prenašati težave življenja. Hvala Bogu!

Hiša lazaristov na griču nad Tananarive. V ozadju novo poslopje za domače družbene bogoslovce, ki jih vodi naš Rok Gajšek. Mojca Legat je od tu gledala na Madagaskar, ki se mu je želela posvetiti za tri leta, pa ni bila božja volja...

Tudi Rok Gajšek, ki je spremljal v Tananarive Legat Mojco, ko se je vračala domov, se nam je oglasil:

„Na kvaterno nedeljo sva se hitro poslovila na Mirenskem Gradu. Vi ste hiteli v Moravče na Baragov dan, jaz pa še isti večer odpotoval proti Parizu. Spotoma sem v Gorici še enkrat pozdravil bolno s. Michelangelo. V duhu sem jo občudoval, da je znala tako pogumno sprejeti nase križ trpljenja (bolezen raka!). Potem sem se v Parizu zastavil za nekaj dni. Na praznik sv. Vincencija je bilo slovesno: v obnovljeni cerkvi, kjer leži truplo tega svetnika, nas je okrog 100 duhovnikov somaševalo z našim generalnim superiorjem in nekim škofom.

30. septembra sem se pa spet znašel na malgaški zemlji. Veselo srečanje s sobrati. Kmalu se mi je ponudila prilika, da sem skočil za dva dni k sobratom v Vangaindrano. Imel sem srečo. Bili so tam skoraj vsi (razen Toneta Kerina, ki je ostal v novicijatu v Fort Dauphinu, in Lojzeta Letonjo, ki je bil z njim tiste dni). Bili so na sestanku mladih cele škofije, ki ga je vodil eden najbolj znanih častnikarjev, jezuit p. Remi Ralibero. Tako sem jim mogel posredovati pozdrave od domačih.

Tukaj v Tananarive sem še naprej pri delu, ki so mi ga zaupali lansko leto. Vztrajati bo treba. Fantov ni veliko, samo pet, tako da ni preveč problemov. Poleg tega pomagam enemu malgaških duhovnikov na postojanki v mestu.

Gotovo ste že obveščeni, da se je Mojca Legat, ki je prišla skupaj s Heleno Škrabec in Buhom, morala vrniti domov. Ni vzdržala spremembe. Malgaško sonce je bilo prevroče zanjo. Vrnila se je 16. novembra. Sestra Marija Pavlišič, ki ste se z njo srečali v Tinjah, je tudi že na novem službenem mestu: prednica sester v provincijalni hiši v Fort Dauphinu.

Na Madagaskar je prišla usmiljenka s. Renata Vujić, doma iz Zagreba, a pripada graški provinci. Sedaj je na težaju malgaščine v Ambositri. Tukaj je tudi neki hrvaški salezijanski bogoslovec Vladimir.“

Tudi Janez Puhan CM se nam je zadnje čase nekajkrat oglasil z zanimivimi novicami:

„Anica Tomažič, Cvetka Babič in Lojze Letonja so se napotili proti morju, ko so me obiskali tu v Manambondro, jaz sem pa prav kar odpravil drugi pogreb. To sicer v moji župniji ni pogosto, da bi bila kar dva pogreba zapored. Prvega mrliča, otroka, so prinesli v cerkev, drugega, starega možakarja pa zaradi njihovih starodavnih navad ne, pač pa sem žel jaz na dom opraviti molitve.

Dekleti sta torej te dni v Manambondro na obisku in uživata zadnje dni dopusta. V ponedeljek 1. IX. spet začnejo z delom v Tangainonyju. Z zanimanjem sta včeraj spraševali našega tukajšnjega „dohtarja“, koliko bolnikov pride povprečno k njim na dan. Pa je rekel, da okrog 20, pa še tem le recepte pišejo, da potem ljudje iščejo zdravila kjer koli. V Tangainonyju jih je v „mrtvi“ sezoni najmanj 200 na dan, v času vročine pa tudi čez 400. In tam se jim vedno da tudi kako zdravilo. Ko sem danes po maši ljudem predstavil dekleti in malo omenil, kje in kako delata, in jih potem vprašal, če si tudi oni želijo, da bi prišle take „gospodične“ v Manambondro, so vsi v en glas vzdihnili: „Seveda si jih želimo!“ Bog ve, če se bo tudi to kdaj uresničilo! V oktobru prideta še dve, tako bodo kar štiri zaenkrat v Tangainonyju. (Vemo, da je ena obolela, še preden je prišla na cilj, in se je morala vrniti v domovino.) Potem pa se bodo razdelile: nekaj v Vangaindrano in morda katera celo v Ranomeno, če bo mogoče odpreti dispanzer, za kar je seveda potrebno oblastveno dovoljenje.“

V naslednjih pismih nam Janez Puhan še tole poroča:

Dobre sklepe ste naredili v Tinjah, Bog daj, da bi se vsi uresničili! Slišim, da je sobrat dr. Drago Ocvirk pripravljen sprejeti uredništvo novega misijonskega lista. Upam, da bo imel priliko obiskati kakšno misijonsko deželo in si od blizu ogledati razmere.

Sem trenutno na provincijalnem posvetu v Fort Dauphinu. Naš največji problem je, kaj narediti z vsemi mladimi, ki prosijo za vstop

Tale sliko je posnel Lojze Letonja; na hrbtno stran je napisal: Rok Gajšek (na skrajni desnici!) kot ravnatelj skupaj z bogoslovci CM dan pred odhodom na dopust (26. V. 1986.).

v Družbo. Socijalni in ekonomski položaj mnoge mlade sili, da iščejo na vseh krajih izhod v stiski. Zato moramo biti previdni.

Tone Kerin, ki je tukaj v novicijatu skupaj s petimi malgaškimi fanti, se dobro drži. Da se uvaja v vincencijansko delo, hodi dvakrat tedensko obiskovat zapornike. Tam se sreča s pravo človeško mizerijo. (Tone Kerin je bil škofijski bogoslovec, pa je takoj po posvečenju zaprosil škofa, da mu dovoli vstop v Misijonsko družbo radi odhoda na Madagaskar; op. uredn.)

Ko me vprašujete po zdravju Petra Opeka, naj Vam povem, da je res malo bolj bled, a da nisem še slišal, da bi radi tega moral zapustiti Madagaskar.“

Lazarist Lojze Letonja CM se je kot župnik romarskega svetišča sv. Jožefa nad Celjem odločil, da odide na Madagaskar. O tem nam je sam napisal lepo sporočilo:

„Po približno sedmih mesecih šole v Ambositri sem za stalno pristal na misijonskem polju z delokrogom v Ranomeni, smer Midongy in Befotka, skupaj z izkušenim misijonarjem Klemenom Štolcerjem. Sedaj, ko je Klemen še v domovini, kamor je odpotoval radi bolezn

svoje mame, sem kar sam za delo. Včeraj je prišlo pismo, kjer Klemen poroča, da je njegova mama dotrpela in je umrla na praznik Svetega Rešnjega Telesa.

Za začetek me je v Ranomeno spremljal Rado Sušnik, da me je tam predstavil ljudem kot novega kaplana, čeprav so me ljudje že preje videli ob božičnih in velikonočnih praznikih, ko sem bil tam kot gost v času mojega študija jezika. No, sedaj se je začelo zares. Ker veliko malgaščine še ne razumem, zato berem mašo v malgaščini, pridiga in druga obvestila ljudem pa daje katehist. Ker sva prišla z Radotom v Ranomeno ravno na praznik sv. Rešnjega Telesa, sva z njim organizirala tako na hitro telovsko procesijo, ki je pa kar podobna našim v Sloveniji. Popoldne sva se pa spet vrnila v Vangaindrano, kamor se bom tudi jaz potem vračal vsako nedeljo ali ponedeljek, do Klemenove vrnitve. Naslednjo nedeljo sem šel pa lahko kar sam v Ranomeno in od tam tudi že na prvo podružnico. Tista podružnica mi je že kar k srcu prirasla, čeprav sem bil tam šele tretjič... Vsi člani občestva so me zelo prijazno sprejeli in takoj začeli pripravljati za mašo, jaz sem pa med tem nekaterim podelil zakrament sprave in nato veselo daroval sveto mašo.

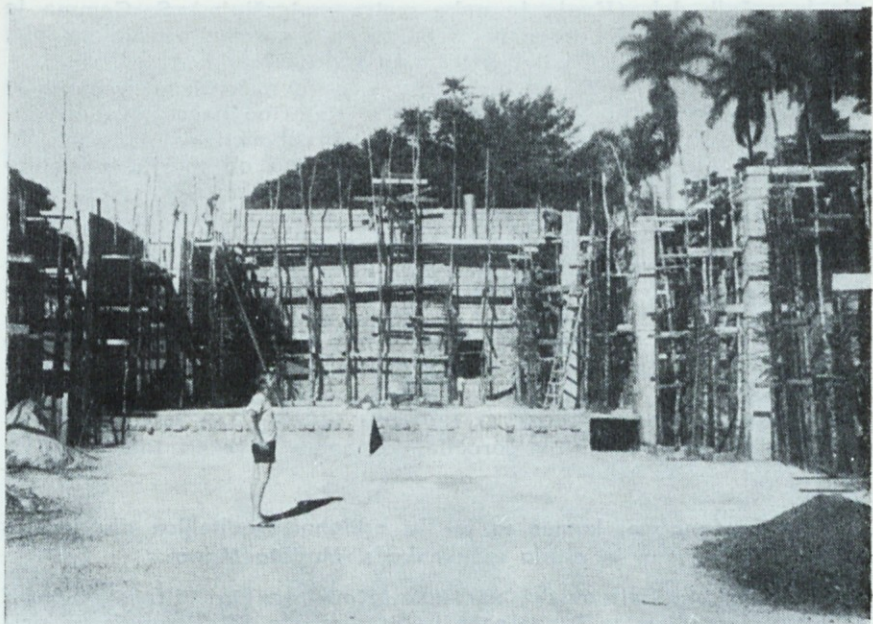
Tako sem torej začel misijonsko delovati. Potrebno bo pa še veliko truda, da bom razumeval jezik in miselnost ljudi. Prizadevati si bo tudi treba, da bom oznanjeval evangelij najprej z zgledom, potem pa tudi z besedo. Da bi to zmožel, se vsem prijateljem misijonov priporočam v molitev!"

Na Madagaskarju deluje tudi slovenski lazarist iz turinske družbene province, kamor je vstopil kot mlad fant in od tam tudi po posvečenju odšel v misijone. To je Ivan Štanta, ki deluje v kraju lhosy. Tudi on nam je pisal, in sicer sledeče:

„Letos je tudi pri nas lakota. Že dve leti zaporedoma smo imeli sušo in sedaj čutimo posledice. Riž se skoraj ne najde. Če se pa dobi, je predrag. Otroci stradajo. Če bi ne bilo vsaj nekoliko manjoke, bi umirali od lakote. Novembra sem odprl malo kuhinjo, kjer hranim šestdeset otrok. Če mi bo božja previdnost stala ob strani, jo mislim vzdrževati do novega pridelka riža meseca junija.“

Nič še nismo poročali v našem listu o novi salezijanski misijonarki na Madagaskarju, razen objave njene slike v družbi z sestro, kj je tudi odšla na ta otok delovat in je Hrvatica, Hči Marije Pomočnice. Ta slovenska misijonarka se imenuje s. Marjeta Zanjkovič. Objavljamo njeno pismo iz Salezijanskega vestnika v Ljubljani z meseca marca 1986:

„15. maja smo zaključili s tečajem malgaščine in takoj naslednji dan smo odpotovale v Tananarive. Pri bratih salezijancih smo čakale teden dni na letalo, ki naju je 20. maja odpeljalo v Mahajango. Naslednji teden smo bile gostje pri nekih sestrah, dokler si nismo počistile in uredile naše sedanje stanovanje. 30. maja smo prišle semkaj v Amborovy, približno 20 minut od mesta. Stanujemo v dveh hišicah,

Gradnja nove cerkve na središču slovenskega misijonskega področja. Mož, ki v cerkvi stoji in gleda navzgor, je menda Lojze Letonja CM, ki nam je sliko poslal. Tako je zgledala cerkev ob velikonočnih praznikih; prihodnjič objavimo sliko že bolj dograjene cerkve.

zgrajenih za katehiste. Tukaj ostanemo le začasno. Čakamo namreč z malgaško potrpežljivostjo, da župnik izprazni hišo, ki nam je namenjena, da jo potem lahko uredimo za naše bivališče. Treba bo počakati najmanj dva ali tri mesece, preden bomo mogle zaživeti v naši župniji. Sedaj smo malo predaleč in to omejuje spoznavanje oseb in okolja.

Jaz sem že začela zadnji teden zahajati v neki dispanzer in neka francoska sestra me uvaja v delo. Sem zelo zadovoljna, čeprav mi ni lahko zaradi nezadostnega poznanja jezika in francoskih zdravil. Stik z ljudmi in otroci mi ugaja in me privlači. Vsepovsod vlada grozna revščina. Ljudje živijo v pločevinastih barakah, lačni in umazani. V dispanzer navali cela množica, predvsem matere in otroci. Presunljiv je pogled nanje. Brezvoljno posedajo po tleh in čakajo ure in ure, da pridejo na vrsto. Veliko je podhranjenih. Za dojenčke razdajamo mleko v prahu in učimo mamice, kako naj pripravijo hrano za svoje otroke... Tu in tam greva s sestro po domovih, v njihove nizke in revne barake, in jih tam učiva, kako se pripravi mal obrok za dojenčke. Obiskala sem tudi že vasico gobavcev, okrog 40 družin. Ganjeni so me hvaležno sprejeli. Neizmerno polje dela nas čaka. S. Marica in s. Antonija iščeta način, kako bi začele učiti dekleta šiva-

nja in ročnih del. (Uvaja ju neka sestra malgašinja.) S. Gemma je pa vedno po šolah. Na jesen bo treba začeti z animacijo osnovne šole, ki so nam jo zaupali. Tudi z vrtcem bi rade začele.

Za sedaj nam bodo uredili župnišče, a že načrtujemo večjo hišo v smislu bodočega apostolata. Midve s s. Katarino načrtujeva dispanzer, ki je nujen v tem predmestju s 8.000 prebivalci.

Tukaj, kjer stanujemo sedaj, je lepo, čisto ob morju in veliko sadnega drevja je. Sedaj je zimska doba in piha suh veter, a je vseeno vroče, kaj bo šele od septembra do januarja. Mene in s. Marico je tudi že „pobožala“ malarija, a na srečo imamo dobra zdravila. Če ne bi imele mrež nad ležišči, se ne bi dalo spati, toliko je komarjev.

Za sedaj smo vse zdrave in vesele... Pisali so nam, da se že pripravlja druga skupina sester, ki pride za nami. V Tananarivu je že kupljeno lepo zemljišče v bližini salezijancev, kjer naj bi delale med revnimi in zapuščenimi deklicami, kakor salezijanci med fanti.

Podpisala je to poročilo ne le slovenska, ampak tudi hrvaška misijonarka, s. Marica Jelić. O življenju in delu teh misijonark bomo skušali dobiti direktna poročila, ko bomo navezali tudi z njima stike.

Iz Farafangone, kamor se je šla oddahnit voditeljica dispanzerja v Tangainony, nam je pisala usmiljenka s. Marjeta Mrhar:

„Veseli smo bili obiska nadškofa, Kopeiniga in Vilfana. Oglasili so se tudi pri nas v Tangainonyju. Sprejem je bil skromen, a pristrčen. S pozdravom obiskovalcem smo združile tudi slovo od Dorti Tratnik, ki je leto dni delovala z nami. Hvala Bogu, da se je tako lepo vživela in mi bila v veliko pomoč pri delu, zlasti je bila skrbna mamica podhranjenim otrokom. Z Anico Tomažič nista vedeli, kaj bi jima dali, da bi se čim prej popravili in prišli k moči. Kako sta bili žalostni, če je kateri kljub njuni ljubezni kar prehitro odšel med angelčke.

Upam, da se bo tudi Cvetka Babič lepo vživela med nami in bosta z Anico nadaljevali to delo s podhranjenimi otroci, in to ne le z zdravim in hranivom, ampak tudi z vzgojo mater, kako je treba skrbeti za otroka, zlasti če je bolan. Pa je težko vcepiti ljubezen tam, kjer je ni. Saj je tem ljudem velikokrat glavno, da imajo čim večje število otrok, ne pomislijo pa, da so otroci potrebni vzgoje in ljubezni. To še posebej velja za ločene starše. Res je še veliko dela, da se bodo ti ljudje postavili na lastne noge v vseh teh stvareh skrbni za otroke.

Drugače je pri nas vse ponavadi, bolnikov vedno veliko, zlasti jih bo sedaj, ko se bliža sezona vročine; po dopustu bo treba kar pošteno zavihati rokave. Hvala Bogu in Brezmadežni, da misijonski dobrotniki po svetu tako pridno pošiljajo pomoč, posebno v zdravilih iz Francije in Nemčije. Naš način zdravljenja je bolj skromen, a z božjo pomočjo v velikih primerih uspešen.

Kako smo se kaj imeli ob obisku gostov, Vam bodo gotovo drugi kaj pisali, pa tudi osebno se boste mogli pogovoriti s Kopeinigom in

Prelepa skupina slovenskih misijskih delavcev in delavk na Madagaskarju, slikana v Tangainony ob obisku nadškofa, rektorja Kopeiniga in bivšega misijonarja Marka Vilfana. V ozadju stojita Tone Kerin CM in Marko Vilfan. V ospredju je s. Marjeta Mrhar, zraven nje Dorti Tratnik, ki se je poslavljala, in laiški misijonarki Anica Tomažič in Cvetka Babič.

Vilfanom, ko boste na misijonskem simpoziju v Tinjah.

Bog daj, da bi se politika na Madagaskarju tako obračala, da bi mogli sprejeti še več laiških moči, ki naj bi pa imeli tudi močno zaledje duhovne in materialne pomoči!"

Končno se je z lepo razglednico in vrsticami na njej oglasila tudi prednica gobavske naselbine pri Farafangani, s. Terezija Pavlič. Tole piše:

„To pot bom kratka, saj ste se imeli priliko srečati in pogovoriti z našimi misijonarji in obiskovalci. Živa beseda več zaleže. Upam, da Vam zdravje služi, moje je v redu. Naj Vam Bog da v novem letu obilo blagoslova in potrebnih moči za nadaljnje misijonsko delo!“

IZ SONČNE ZAMBIJE

IZ PISEM ZAMBIJSKIH MISIJONARJEV.

Pod tem naslovom navadno v našem listu objavljamo vsebino glasila, ki ga slovenski jezuiti izdajajo nekajkrat na leto pod gornjim naslovom in v katerega pišejo vsi, ne le jezuitski zambijski slovenski misijonarji, in ga pošiljajo prijateljem po svetu. Vsebino zadnje številke, ki pred vsem poroča o obisku slovenskega nadškofa in spremljevalcev med njimi, smo podali v prejšnji številki. V naslednjem naj pa objavimo najvažnejše iz pisem teh misijonarjev, ki smo jih od njih prejeli v drugi polovici prejšnjega leta.

Starosta zambijskih misijonarjev, Radko Rudež S.J.

Pisma tega misijonarja so bogata na prikazovanju misijonskega dela v tej deželi. Piše jih pa ne le našemu uredništvu, ampak tudi prijateljem v Ljubljani ali na Primorskem, nam pa pošlje njih kopije, da iz pisem pobremo vse, kar utegne zanimati naše bralce. Med drugim nam tudi tole pove:

„Tudi pri vas na Primorskem boste morali misliti na laike, ki naj vodijo župnijo... To pri nas, vsaj na podružnicah, ni nič novega. Celo na neki večji župniji, ki jo vodijo irski patri, je maša le dve nedelji v mesecu, ostale nedelje vodijo nedeljsko pobožnost laiki. V jeziku bamba imajo zelo lepo nedeljsko bogoslužno knjigo: Uvod v mašo, uvodi v vsa tri berila, točke za pridigo (Afričani so res dobri govorniki!) in lepe molitve za vernike. Vseповsod so močni, navdušeni zbori, z morda premočnimi bobni.

Sicer pa ne moremo govoriti o globoki veri in o smislu žrtve in za altruizem. Močna je pa počutnost. Pravijo, da je v Zambiji (in Malaviju) 20 odstotkov ljudi z boleznijo AIDS. To nam je potrdil neki poljski zdravnik, ki nas je obiskal pred dnevi.

V naši župniji Mumbwi smo trije jezuiti Slovenci: župnik p. Mlakar in dva sobrata kot kaplana. Imamo župnijski svet, kamor hodiva tudi kaplana. Ni dolgoročnega načrta. Lepo delujejo razne organizacije ženstva: Katoliška akcija, Marijina legija, Družba sv. Ane, Nazarečanke. One vodijo tudi temeljne krščanske skupine, nekatere od njih poučujejo ob sobotah otroke v krščanskem nauku, skrbijo za red in čistočo v cerkvi. Udeležujejo se pogrebov, ki so v Afriki največji dogodek; takrat tudi one vse puste in se jih udeleže. (Celonočna bedenja z molitvijo in petjem).

Mi smo si delo takole porazdelili: p. Mlakar ima na skrbi samo mesto Mumbwo in okolico, 30 km naokrog. Mujdrica skrbi za župljane od km 30 do km 70 proti Lusaki in 40 km v širino, jaz pa od km 75 do km 163 naprej od Mumbwe. Mujdrica poleg tega še poučuje na srednji šoli 6 razredov, in sicer sveto pismo kot od države

predpisan šolski predmet. Preje je bil Mujdrica za to plačan od države, zdaj pa tega ni več, češ da ni sredstev. Ali je to morda prvi korak k ukinitvi tega pouka? Za nas je to poučevanje kar vse šolske mladine pomembno.

Kaj pa moje zdravje? Rekel bi: imenitno! In zobje? So mi delali težave. V treh dneh vse staro ven in novo v usta, pa nobenih težav več. živčni zlom, ki sem ga bil doživel, je že pozabljen. Po zlomu mi je bilo dodeljeno isto delo kot pred njim.

Pošiljam Vam nekaj podatkov o naši zemlji, o Lusaki, o naši Mumbwi. Za nekaj takega je zaprosila nemška organizacija „Caritas“. Iz njih razvidite, da obsega Zambija 745.077 km², da šteje 6.412.946 prebivalcev, od katerih je 1.616.608 katoličanov in 65.000 katehumnov. Mumbwa obsega 20.400 km², a je polovico tega Narodni park. Prebivalcev v župniji je po štetju leta 1981 81.000. Trije duhovniki skrbe za 27 podružnic župnije, s pomočjo štirih redovnic.

Mesec september je bil zame zelo zahteven. Sobrat Mujdrica je moral domov, ker mu je mama na smrt bolna. Sprejel sem, poleg mojih, v oskrbovanje še njegovih 5 podružnic, dokler se ne vrne. V soboto 13. IX. sem šel na tri najbolj oddaljene Mujdričeve podružnice, nakar sem šel naravnost v Mukulaikwo. Tja so prav tiste dni prišle 3 družine v našo tamkajšnjo kmetijsko šolo, kajti možje so preddelavci. Te družine so vse aktivno katoliške. Takoj se je cerkveni zbor skoraj podvojil. Naslednji dan, nedelja, sem šel na tri moje podružnice, potem pa v Lusako. V ponedeljek sem šel v Kasisi za pregled avtomobila, kjer sem srečal našega provinciala, ki mi je častital radi moje tedanje sproščenosti. Sem bil res dobre volje... V torek popoldne smo imeli pri sv. Ignaciju pastoralni sestanek, kjer naj bi razglabljali o kar 30 točkah, a smo obdelali le pet prvih. Drugi dan zjutraj sem šel na škofijo in se je prav tedaj pripeljal nadškof s svojim avtom. Predložil sem mu problem podružnice Nampundwe, ki je kar mimogrede postala mestece. V šoli je 1031 otrok. Oba z p. Mlakarjem sva pripravljena, da se lotiva dela. Leta 1968 sem sprejel skrb za to podružnico, da tam začnemo novi misijon. Nadškof je bil v času svojega škofovanja že štirinajstič v Mumbwi, tako tudi prejšnji teden.

Da je Mumbwa za marsikoga privlačna, ni šala. Od Lusake proti severu, jugu in vzhodu je že vse močno zazidano. Sedaj je zahod na vrsti. 30 km od nas proti Lusaki so zgradili veliko tovarno za bombaž. Klima je odlična, zemlja rodovitna, vode vsepovsod dovolj. 50 km proti severu se ljudje naseljujejo okoli Karende, kjer bodo doživeli čudoviti razvoj: Japonci kar naprej preiskujejo tam okrog. Če pridejo do rudnikov, bo prišla tja tudi elektrika, in ker je v bližini reka Kafue, bo tam nastal pravi raj: ribolov, rižni nasadi, tobakne plantaže. Prejšnji teden je šel tja na ogled sam nadškof in pravi, da bo treba tam nekaj započeti. Jaz sem mu pa dejal, da je tam manj kot 1.500 otrok, med tem ko je okoli Nampundwe deset šol, skupno s 6.090 otroki.

Bliža se božič. V začetku oktobra se me je lotila neka gripa, ki je marsikoga prisilila v posteljo. Kašljal sem, kakor da bi mi razneslo prsa. In imel sem visoko temperaturo. Neki indijski profesor je imel doma penicilin in dobil sem osem injekcij. Že po prvi je temperatura zlezla na normalno. V postelji pa nisem mogel ostati. Kliče so me podružnice, zato se me je kašelj držal skozi štiri tedne.

Omenjal sem Vam kraj Nampundwe, ki je podružnica prav na koncu mojega področja. Radi novih rudnikov je tam zrastle mestece z lepimi hišami. Kjer pred desetimi leti ni bilo šole, je zdaj šola z 1030 otroci, kakor sem že omenil. Kmalu bo še več mladine, ker je bilo pred kratkimi dograjenih še 60 novih hiš. Obljubljena je tudi srednja šola. Ob naši podružniški cerkvi stojijo še tri druge cerkve, večje od naše: Zambijska združena cerkev, adventistična in pentekostna, in še Jehovska, manjša. Moja muka: Zakaj se tam ne ostvari župnija?! Škof pravi, da nima duhovnikov. Mestna župnija New Kanyama je le 40 km od rudnikov, razteza pa se še 20 km naprej. Jaz pa imam do njih 162 km. Tja grem vsako prvo nedeljo. Navadno spim na podružnici, ki je 95 km od Mumbwe. V nedeljo drugega novembra sem šel iz tiste podružnice ob šestih zjutraj in bil ob sedmih v rudnikih, 70 km daleč. Imel sem pogovore s starešinami do pol desetih. Nato sem šel za mašo v Sibuyunji, večje kmetijsko središče, ki ima v šoli 921 otrok. Nato še 13 km dalje v Sikatende, kamor je večina vernikov prišla iz ribiške vasi Longo, 13 km stran. Spovedovanje, maša. Ostal sem z njimi do štirih popoldne, nato pa domov v Mumbwo 175 km daleč. (Do Lusake bi bilo le 67 km...!) Doma sem bil ob pol sedmih. Bil sem dobro razpoložen, ker je bila tudi sobota pastoralno bogata. Neki bivši katehist se je naselil na podružnico Kobangalala, kjer skozi 4 leta nisem imel nobenih uspehov, razen tega, da so ljudje zgradili skromno, toda zelo prikupno kapelico iz zbitega blata; a on je v enem mesecu prav lepo organiziral podružnico. Pripravlja 23 odraslih za krst in manjšo skupino otrok za prvo sveto obhajilo. Prav lepo so tudi molili in peli.

Kako je z mojim zdravjem ob vstopu v petinšestdeseto leto? Če imam še vedno vse to delo, pomeni, da me predstojniki smatrajo za čilega in zdravega. Malo bolj utrujen se vračam s podružnic in poklekujem malo težje, drugače pa sem res še kar trden.

V Kawami, ki je podružnica, na kateri navadno prespim, sem imel zadnje mesece prav gorečega katehista. Pred meseci pa je slišal o tečaju za pomožno odvetniško službo in se je prijavil ter bil sprejet. Zame je izgubljen. Vendar je v teh mesecih organiziral marsikaj, kar bo ostalo. Zdaj ima farmo 13 km od nas in tudi tam krasno dela. Tista podružnica je 162 km od Mumbwe, a ko se utrujen vračam, potem ko sem še druge podružnice na poti obiskal, sem srečen, da sem duhovno okrepljen tako zanemarjene kristjane.

Prizadevanje vseh misijonarjev v naših krajih je usmerjeno v ostvarjanje malih krščanskih občestev. Oni katehist v Kawami mi je prav zadnje tedne organiziral kar štiri taka občestva. Zahtevalo je od

njega veliko hoje sem in tja. Kako je bil srečen in skromno ponosen! V Kawami sedaj gradijo prav moderno ambulanto in štiri hiše za bolničarke. Naša parcela tamkaj (dva hektarja) je prava oaza miru. Je dva km od glavne ceste. Obkrožena je z živo mejo, ki sem jo nasadil že leta 1972, ko smo zemljišče dobili. Ob hiši je okoli 40 oleandrov in drugih cvetočih dreves (deset bezgov!) in okoli 400 sadnega drevja: papaje, ki rodijo že tretje leto, mango, ki je rodil letos drugič (in kako bogato), banane, 4 breskve, ena jabolana, dve trti, nato pa kakih 200 dreves za senco. To vse tu raste komaj štiri leta. Imamo tam tudi 23 kavovcev, 20 pomarančnih in 30 limoninih dreves... Jaz pa stanujem 95 km stran od tega raja.“

Pismo o. Lovra Tomažina iz Doma duhovnih vaj in pastoralnega središča.

Nadškof šuštar in Jože Kopeinig z Markom Vilfanom so mogli občudovati vrsto nizkih, a trdno grajenih poslopij Tomazinovega Doma duhovnih vaj, zraven pa lično kapelico Fatimske Marije, ob kateri namerava, če Bog da, p. Tomažin zgraditi marijansko romarsko svetišče za vernike zelo lepo se razvijajoče nadškofije Lusaka, kjer večinoma delajo vsi naši zambijski misijonarji. Ta misijonar, ki ima vedno premalo časa, si želi dva slovenska laiška misijonarja, ki bi mu pomagala pri administraciji njegovega Doma duhovnih vaj in še pri marsičem drugem, da bi njega razbremenila vsega drugega dela z organizacijo duhovnih vaj in bi se on mogel posvetiti le vodstvu duhovnega življenja.

Kljub temu, da zlepa komu ne piše, ker ni časa za to, se je vendarle oglasil s temile vrsticami:

„Danes sem prejel po pošti knjigo dr. Ignacija Lenčka „Rast v resnici in ljubezni“, ki sem si jo zelo želel imeti. Sedaj po večerji berem to knjigo, najprej Tvojega pokojnega brata življenjepis. Prišel sem do tja, kjer je zapisano, da se je v začetku maja leta 1945 umaknil iz Ljubljane. Pred 41 leti! Naša družina se je umaknila dan pred tem dnevem. Vsi oni dogodki so mi živo v spominu.

Prejeli smo sporočilo, da nas obišče ljubljanski nadškof in Jože Kopeinig ter Marko Vilfan z njim. Sprejeli jih bomo zelo lepo, kot smo Tebe pred leti...!

Ravno sem prejel KM za maj-junij. Na hitro sem jih prelistal in našel sporočilo Misijonskega opazovalca, da je misijonski krožek Slovenske vasi spet organiziral misijonsko postno akcijo in da so izkupiček namenili za gradnjo našega Marijinega svetišča. Lepo prosim, sporoči mojo zahvalo misijonskemu krožku in vsem vaščanom Slovenske vasi, ki so v ta namen prispevali. Molim, naj Vam Marija Kraljica in Mati Cerkve povrne z obilico milosti! Misijonskemu krožku dolgujem odgovor; ko pridem do sape, mu bom pisal.“

Kaže, da dobri misijonar še „ni prišel do sape“ sredi prevelike zaposlenosti ali pa njegovo pismo še ni prijadralo do Slovenske vasi.

O. Rozmana poročila o nadškofovem obisku v Zambiji.

O teh poročilih, ki je nanje zaman čakal naš urednik, nam je pater Stanko Rozman, misijonar v Lusaki, tole pisal:

„Veš, da bi bil tudi jaz pošteno razočaran, če ne bi dobil nobenega poročila o visokem obisku, ki smo ga doživeli. Tako sem pa takoj julija poslal poročilo, potem pa naknadno zapis z vsaj petnajstimi fotografijami. Čakal sem Tvojo zahvalo – no pa takale reč! Poslal sem Ti pa bil „Iz sončne Zambije“ in si od tam mogel povzeti kaj uporabnega.

Pred letom dni so nas premeščali in sedaj smo se v glavnem navadili vsak svojega novega delokroga. Zdaj pripravljam božično številko „Iz sončne Zambije“. Barica Rous se z dopusta vrača 21. novembra. Lojze Podgrajšek je na družbeni zadnji formaciji v Kaliforniji.“

Naši bralci so že mogli brati v nov.-decembrski številki prejšnjega letnika KM Rozmanovo poročilo o visokem obisku, kakor je bilo objavljeno v njihovem zambijskem glasilu. Fotografije o tem, ki so tudi priobčene v reviji, je pa naš urednik dobil od g. Kopeiniga, ko je bil pri njem na misijonskem simpoziju v Tinjah.

Številka „Iz sončne Zambije“, ki je prinesla poročilo o obisku, je pa navedla še nekaj drugih vesti o naših zambijskih misijonarjih, ki nekatere tu ponatiskujemo:

Jože Grošelj poroča iz Katondwe, da so spremljali Halleyev komet na južnem nebu. Vsa dežela je ovekovečila dogodek s posebno znamko. V Katondwe so po kometu imenovali psa, ki se je rodil prav v tistih dneh, ko se je komet najlepše videl. – Nadalje o. Grošelj pravi, da so šolarji v tej deželi vsi uniformirani. To pomeni, da morajo starši vsako leto kupiti novo uniformo, ker otroci pač rastejo. Mnogi tega ne zmorejo in tako je za marsikaterega otroka šole konec. Čudno! Uradna filozofija te dežele je humanizem, se pravi: „Človek je naše največje bogastvo.“

Zora Škerlj piše iz Botswane, da obžaluje, ker se radi neke konference, ki se je je morala udeležiti, ni mogla pridružiti ob obisku nadškofa in spremljevalcev.

Janez Mlakar javlja iz Mumbwe, da so zaključili dva različna tečaja, ki sta trajala tri tedne. V prvem je 30 voditeljev poskušalo globlje razumeti svojo vlogo, v drugem pa je 42 prostovoljcev-katehistov poglobljalo svoje znanje za kateheze in vodstvo službe božje ob odsotnosti duhovnika. Omenja tudi, da so začeli graditi cerkev na podružnici Sanje. Upa, da bo bolnica v Nangomi zgrajena, dasi končno odobritev še čakajo.

Lovro Tomažin sporoča, da se Pastoralni center lepo razvija in da je do novembra ves razpoložljivi čas zaseden. Prošnje še prihajajo.

Jože Rovtar se je preselil v Lusako, kjer bo v jezuitskem noviciatu nadaljeval s podobnim delom, kot ga je opravljal v Mpimi.

K članku „Iz sončne Zambije“: če pogledamo zelo sončno obličje voditelja Doma duhovnih vaj pri Lusaki v Zambiji, vidimo, da tam ob romanjih h kapelici Fatimske Marije naš misijonar Lovro Tomažin doživlja sončne trenutke.

Njegov novi naslov je: Br. Jože Rovtar S.J., Novitiate, P. O. Box 310085, Chelston, Lusaka, Zambia.

Br. Jože Rovtar se nam je sam oglasil z novega delokroga.

„Včeraj sem dobil sporočilo, da me je Stanko Rozman iskal. Ko sem ga danes obiskal, je rekel, da je prejel denar, ki ste ga tudi zame nakazali v Celovcu, in mi ga je takoj izplačal. Vam in vsem darovalcem naj Bog povrne! Iz poročil o simpoziju se razbere, da se bo le nekaj premaknilo glede misijonske revije v domovini.

Jaz sem se koncem avgusta preselil v Lusako v novicijat. Zdaj sem se že malo privadil na novo okolje.

O obisku nadškofa, Kopeiniga in Vilfana ste gotovo že od več strani zvedeli. Zelo smo ga bili veseli. Tedaj smo se vendar enkrat vsi misijonarji skupaj zbrali.“

Prof. Zdravko Kravos iz Chasse nam kaj več pove o svojem življenju.

„Te zadnje mesece sem bil kar pobit in nisem nikomur pisal, še domačim ne. Ta šola tu je last naše družbe; država plačuje profesorje in druge izdatke. Pa so študentje, nahujskani od treh profesorjev, terjali, da se ravnatelj odpove svoji službi, češ da ni sposoben in da gleda le na svoje prijatelje, pa da spravlja v šolo stare profesorje (na primer mene...), ki prihajajo v Zambijo le za pokoj na svoja stara leta. Hudo nam je bilo, ko so celo nekateri naši najboljši fantje kar čez noč postali kakor divjaki, cele dneve in noči so hodili

okoli hiš, razbijali in kradli, tako da sem moral biti vedno s palico v roki. Prišla je policija in predstavniki oblasti, da bi vse pomirili, pa smo zvedeli, da je pri vsem tem neredu imel prste vmes neki poglavar drugega plemena, kakor pa je naš ravnatelj. Za stvar se je zanimal celo sam deželni predsednik K. Kaunde, ki je obljubil svojo pomoč. Tudi naš škof se je zavzel, saj je ta naš zavod edini katoliški zavod v vsej provinci. Vsekakor, katoliški krogi so se zganili. Oni trije profesorji so bili izključeni iz šole in prav tako tudi kakih deset fantov. Zdaj kaže, da vlada mir.

Ta teden smo praznovali 25 letnico domačega duhovnika, njegovo srebrno mašo. 25 duhovnikov se je zbralo v Chipati. Lepo je bilo. Zdaj bomo dobili še enega domačega novomašnika.

V tem času smo obhajali v Chassi škofijsko sinodo. Zbralo se nas je kakih 40 in vsi so prišli k nam na kosilo, med njimi tudi dva misijonarja iz Sarajeva. Razveseljivo je, da je med ženstvom veliko duhovnih poklicev in da se starejše tuje sestre z mladimi domačinkami lepo razumejo.

Sedaj imamo štiri tedne poičtnic. Stanko Rozman mi je sporočil, da ima denar zame, ki ste ga poslali kar dvakrat. Hvala lepa! Zelo mi bo prav prišel, kajti tu je zdaj vse silno drago.

Kako smo bili veseli obiska nadškofa šuštarja, Jožeta Kopeiniga in Vilfana! Tudi jaz sem se odtrgal od vsakdanjega dela in potoval do Lusake. Prvi dan smo si ogledali Tomazinov Dom duhovnih vaj in slišali o težavah pri gradnji Marijinega svetišča. Naslednji dan smo šli pa k slapovom v Livingston, kjer smo ostali dva dni. Barica Rous je bila z nami, da nismo bili samo moški. V eni od hišic smo se večkrat zbrali in gospod nadškof nam je vodil duhovno obnovo.

Naš vrt, ki zanj pred vsem jaz skrbim, je najlepši v celi provinci. Paradižniki nam rastejo, da jih je kar preveč. To pomaga pri prehrani, kakor tudi druga zelenjava.

Cela Zambija kar gori: osem mesecev brez dežja. Vse je suho. Tisti, ki živijo v bližini rek, imajo kljub temu lepe vrtove, kjer goje zelenjavo vseh vrst. Drugi seveda čakajo, da pride dež meseca novembra, in začnejo delati za rast koruze.

Lepo ste opisali svoj obisk v Kamerunu, kjer sem bil tedaj jaz. Vidi se, da ste dali tudi nekaj svojega srca na papir.

K tej sliki je brat Zdravko Kravos pripisal, da je bradati mož na fotografiji on, črni gospod zraven pa je škof Mazombwe, ko si je ogledoval zavodski vrt, za katerega predvsem brat Zdravko skrbi. To je bilo še leta 1986.

ISCEMO LAISKIH MISIJONARJEV!

Lazarist Franc Sodja, véliki pobudnik dela laiskih misijonarjev in misijonark, je naslovil naslednje pismo trem misijonskim dejavnikom:

Mons. Franc Mikuž, direktor Jože Kopeinig in Ladislav Lenček CM

Spoštovani in dragi sobratje!

To pisme pošiljam vsem trem, da se na ta način obvestimo in skušamo kako nadaljevati simpozij in čim več sklepov uresničiti.

Ko sem se vrnil v Toronto, je bilo eno prvih zanimanj to, kako je z apostolskim krožkom. Živi in dela. Te dni bo poslal na Madagaskar četrti kontejner, v kratkem bo imel sestanek, kjer bomo strnili poročila Dorti Tratnik in moje s simpozija. Vse kaže, da bo delo šlo naprej. Trenutno ima krožek dve laiški misijonarki: Marijo Babič med Indijanci in njeno sestro Cvetko Babič na Madagaskarju.

Eno prvih srečanj je bilo s profesorjem, za katerega sem upal, da bi mogle sprejeti delo, ki ga ponuja p. Tomažin v Zambiji. Toda ima druge načrte, zelo apostolske, sicer še negotove, a te naloge pri p. Tomažinu ne more sprejeti. Zato sporočam vsem trem, da so do zdaj ostale odprte možnosti, ki jih vsi poznamo, pa lahko nanje pozabimo. Rad bi predvsem ponovil vsem trem prošnje misijonarjev, da vsak na svojem terenu iščemo in se tudi obveščamo, če bomo kaj dobili. Žal mi je Tomažina, a trenutno ne najdem rešitve. Napravil bom še en poizkus, pa nimam dosti upanja.

Prošnje misijonarjev, ki naj jim skušamo ustreči:

P. Lovro Tomažin je že 17. 7. 1986 prosil za dva laika, dosti sposobna, da bi vodila dom duhovnih vaj ekonomsko, upravno in tudi s predavanji, če bi bilo potrebno. Morda bodo patri jezuiti našli kako rešitev.

P. Miha Drevenšek nujno in takoj potrebuje mizarja (morda bi ga našla skupina, ki jo vodi pater minorit).

P. Grošelj v Lusaki prosi za dentista.

G. Franc Buh je na simpoziju prosil sledeče laiške pomočnike: predvsem agronoma in mehanika, pa tudi zidarja in mizarja ali „vseznała“. Prosil je tudi on za dentista. Seveda bo dobrodošel zdravnik ali zdravnica.

Delo medicinskih sester je že v teku.

Naš apostolski krožek trenutno ne more poslati nikogar. Smo pa zdaj zaposleni z nabirko za avto, ki naj bi ga dobile (in ga tudi nujno potrebujejo) laiške misijonarke na Madagaskarju. V ta namen sem precejšnjo vsoto izročil g. Kopeinigu. V kratkem mu pošljemo še en ček. Za ostalo se njemu priporočamo, da deda in odpošiljko avta pospeši.

Mi smo se obvezali še za drugo stvar: za hišo v Ranomeni, ki naj bi bila dom laiških misijonark. Zato smo tudi gmotno obremenjeni, posebno zato, ker je v Torontu v gradnji starostni slovenski dom, ki je do zdaj stal že milijon dolarjev. In še en milijon ne bo dovolj. Zato moramo biti s propagando previdni in skromni.

Zdelo se mi je potrebno, da Vas o tem obveščam. Predvsem bi prosil, da bi skušali zlasti v domovini, kjer je zdaj ustanova „Missio“, najti koga, zlasti za p. Tomažina in p. Drevenška.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJJA

KOROŠKI „MISIJONSKI LIST“.

Pred nami so tri številke tega misijonskega lista, ki ga izdaja kot prilogo „Nedelje“ občasno, vsaj štirikrat letno, Slovenski dušnopastirski urad v Celovcu, o katerih še nismo imeli prilike poročati, pa je vsebina teh številkk tako bogata, da jo vsaj za misijonsko kroniko na kratko moramo označiti.

Za „Krištofovo nedeljo“ 27. julija 1986 objavlja list na naslovni strani veliko podobo zavetnika avtomobilistov, sv. Krištofa, kako prenaša na rami čez reko Jezuščka. Ob strani je članek: Krištofova akcija 1986, iz katerega se izve, da je samo za to leto organizacija MIVA, ki skrbi za vozila misijonarjem, prejela že do te nedelje 320 prošenj. Naslednja stran objavlja sočen zapis „Iz uredništva“, ki ga vedno napiše Jože Kopeinig, zraven njega pa uvodnik „Se Kitajska odpira Cerkvi?“ izpod peresa Franca Sodja CM. Na naslednji strani se predstavi Korošcem jezuitski misijonar o. Lojze Podgrajšek, ki bo prišel mednje pred svojim odhodom v ZDA na tretjo probacijo družbenega oblikovanja. Stran 4 objavlja v besedi in sliki nekatere novomašnike, ki so jim Korošci pomagali do posvečenja. Na str. 5 pa ljubljanski pomožni škof dr. Stanko Lenič v zgoščenem članku prikazuje podobo „očaka slovenskega misijonstva“ dr. Lamberta Ehrlicha, ki so ga ubili kot „izdajalca“ zagrizeni nasprotniki vsega božjega. Misijonar o. Jože Grošelj SJ na šesti strani objavlja članek o Zambiji in slovenskih misijonarjih tamkaj, na naslednjih dveh straneh pa misijonar Janez Puhan v še daljšem članku pokaže položaj in rast Cerkve na Madagaskarju, kjer deluje največ slovenskih misijonarjev. Zadnja stran je povdarjena z veliko sliko nadškofa dr. Šuštarja, ki je v družbi Jožeta Kopeiniga in Marka Vilfana odšel na obisk slovenskih misijonarjev v Zambiji in na Madagaskarju.

Še pred misijonsko nedeljo je izšla 28. septembra naslednja številka „Misijonskega lista“. Prva stran kaže nasmejanega črnčka in zraven napis: Mladina Afrike se odpira evangeliju. Ta 16 strani obsegajoča številka je pač tako obširna radi opisovanja nadškofovega obiska slovenskih misijonarjev, kateremu je posvečenih več strani. Najprej nas uredniški zapis Jožeta Kopeiniga preseneči z izjavo, da „se bo v jeseni začela misijonska pomlad“ in z napovedjo misijonskega simpozija v Tinjah prve dni oktobra in povabi k molitvi za uspešni prireditvi. Uvodni članek Franca Sodja pod naslovom „Misijonarji za prihodnost“ tolmači koncilski dokument o misijonski dejavnosti Cerkve s posebnim ozirom na mladino. Strani 4 do vključno 8 in še naprej prinašajo poročilo o obiskovanju slovenskih misijonarjev, ki ga je doživel nadškof dr. Šuštar v družbi z Jožetom Kopeinigom in Markom Vilfanom v Zambiji in na Madagaskarju. Na prvem mestu je odličen intervju, ki ga je Jože Kopeinig imel z nadškofom o tem obiskovanju. V nadaljnjem isti Jože Kopeinig napiše „potopisni stenogram“ o misijonskem potovanju v Zambiji in napove, da bo naslednja številka poročala o obisku na Madagaskarju. Poročilo je bogato ilustrirano z odličnimi fotografskimi posnetki

iz srečanj z zambijskimi misijonarji. Na strani deset ta Misijonski list posveti pozornost „Polstoletnemu misijonskemu garaču“ z veliko sliko urednika našega lista. Na straneh 10, 11 in 12 so spet slike in podatki o novih vzdrževancih, potem pa odličen članek misijonarja Janka Slabeta o laiških misijonarjih. Na str. 14 pa po enoletnem delu na Madagaskarju laiška misijonarka Dorti Tratnik piše: „Moje misijonsko delo se šele začena“. Še zdaj tam delujoča misijonarka Anica Tomažič pa poroča o svoji borbi proti podhranjenosti otrok v Tangaínonyju.

Tretja številka „Misijonskega lista“, o katerih poročamo, je za 9. november in spet na 16 straneh podaja članke o pomenu in poteku 2. vse-slovenskega misijonskega simpozija v Tinjah od 7. do 10. oktobra 1986. Koroški slovenski časnikar Hanzej Tomažič v svojem članku naziva ta simpozij „slovenski misijonski koncil“, Jože Kopeinig poziva Iz uredništva zlasti mladi slovenski koroški rod k zavzetosti za misijonsko delo, posebno tudi za misijonski poklic. Franc Sodjav v uvodniku „Zdaj pa na delo“ pravi, da zdaj ni „konec simpozija, ampak začetek skrbnega, vztrajnega in zavzete delo, pred vsem naše mladine.“ Nova malgaška laiška misijonarka piše bralcem o „prvih dneh na Madagaskarju“, ki jih je doživljala skupaj z nadškofom in njegovima spremljevalcema, ko so oni iz Kenije tjakaj prišli. Stran 5 objavlja slike in podatke o novih vzdrževancih iz Kenije in Madagaskarja. Stran 6 pa objavlja intervju urednika z bivšim malgaškim laiškim misijonarjem Markom Vilfanom, s posebnim ozirom na dejstvo, da je bil ta bivši laiški misijonar zdaj ponovno med malgaškim ljudstvom. Na straneh 7 do 10 pa Jože Kopeinig popisuje obisk na Madagaskar na sploh, obljublja pa za prihodnjo številko novi zapis o tem, kaj vse so obiskovalci doživeli na sprejemih po posameznih središčih tega misijona. Stran 10 začne objavljati tudi Janka Slabeta, malgaškega misijonarja, zapis „Iz dnevnika“. Stran 11 prinaša besedilo razgovora z s. Frančiško Novak OSU iz Bangkoka, ki se je tudi udeležila misijonskega simpozija. Zadnja, 16. stran poroča o iznajdljivi ljubezni, s katero žene iz župnije Sv. Lenarta pri Sedmih studencih z izdelovanjem adventnih vencev skušajo pomagati misijonom. In prav na koncu je izjava vodje središčne postaje slovenskih malgaških misijonarjev Petra Opeka o tem, kaj si želijo misijonarji od obiskovalcev.

Naj dodamo, da je tudi slovenski koroški cerkveni list „Nedelja“ v številki za 19. oktober (Misijonska nedelja!) objavil na prvi strani veliko sliko s simpozija in članek „Za novo misijonsko pomlad“.

UREDNIKOVA MISIJONSKA DOŽIVETJA V DOMOVINI.

Preden se je naš urednik pridružil ostalim zborovalcem na 2. vseslovenskem misijonskem simpoziju, je iz „Drage“, ki ji je tudi prisostvoval, stopil v domovino, kjer je poleg vsega drugega doživljal tudi mnogo misijonsko vzpodbudnega, kar na kratko tu navede:

„Najprej sem v Tinjah doživel velikega misijonskega delavca Koroške **Jožeta Kopeiniga**, kateri ga je kot vedno prijazno sprejel pod streho Tinjaškega doma. Tam je bil za leto dni tudi glavni sodelavec „Katoliških misijonov“ **Franc Sodja CM**. Vsi skupaj smo se povezali s škofijskim voditeljem slovenskega misijonskega dela, **mons. Francem Mikužem** na pripravljalni

seji za bližnji drugi misijonski simpozij, ki sta se je udeležila tudi vodja Modestovega doma v Celovcu dr. Stanko Hočevar SDB in kaplan Jože Markez.

Na dnevih „Drage“ v Trstu sem doživel nekdanjo predsednico srednješolk ljubljanske misijonske dijaške zveze **Nado Martelanc** in članico krožka iste organizacije **Majdo Bartol**; s tema dvema sem se bil že preje nekajkrat v Trstu razgovarjal o lepih dneh te dijaške misijonske organizacije med zadnjo vojno. Povsem nepričakovano pa sem na „Dragi“ doživel tudi člana MDZ, **prof. Martina Silvestra**, ki je bil predsednik moške podzveze Misijonske dijaške zveze. Silno sem bil vesel tega stika z njim po skoraj 45 letih!

Čez mejo v Ljubljano me je peljal eden predavateljev „Drage“, **prof. dr. Drago Ocvirk CM**, ki je pozneje tudi na Misijonskem simpoziju v Tinjah imel ključno predavanje in je od predstojnikov slovenskih lazaristov določil za urednika novega slovenskega misijonskega lista, naslednika „Katoliških misijonov“, o katerega ustanovitvi smo poročali že v prejšnji številki KM. Ko je policist na meji pritisnil na moj vizum pečat, da sem šel čez, mene še pogledal ni, kaj šele, da bi kaj preiskaval.

V Ljubljani sem se naselil v družbeni hiši na Majstrovei 2 ob Taboru nasproti cerkve Srca Jezusovega in domala vse dni tam maševal, nekajkrat tudi pridigal, pri čemer nisem opustil priložnosti za **misijonske misli**. Čez dan sem se precej zadržal pri družini moje sestre, ki živi pred škofijo, pa me je lepega dne popoldne prišel pozdravit pomožni ljubljanski škof **dr. Stanislav Lenič**, s katerim sem bil več kot leto dni sestanovalec v ljubljanskem škofijskem semenišču, preden sem šel k lazaristom. Škof Lenič me je prijazno povabil, da grem z njim in drugim pomožnim škofom **mons. dr. Kvasom** v škofijskem avtomobilu na dan duhovnih poklicev na Brezje, ki ga je imel on v odsotnosti nadškofa dr. Šuštarja voditi. Ko sem na določeni dan na dvorišču škofije čakal na odhod, pride škof Kvas in me viharno pozdravi kot starega znanca: ko je bil on prefekt v Marijanišču, me je nekoč povabil, da sem tam fantom predaval o slovenskih misijonarjih; komaj sem se tega spominjal. Ko je prišel še dr. Lenič, smo se odpeljali na Brezje, kjer smo skupaj s kakimi 40 duhovniki na prostem pred cerkvijo s škofom somaševali. Ob meni je stal **o. Jože Kokalj SJ**, jezuitski provincial, bivši zambijski misijonar, ki je kot mlad fant v okviru Misijonske dijaške zveze pri meni delal misijonski izpit... Levo in desno od glavnega maševalca sta bila v ornatih dva somaševalca, eden škof Kvas, drugi pa moj sobrat, malgaški misijonar **France Buh** kot generalni vikar farafanganske škofije, kjer dežujejo slovenski misijonarji. Škof Lenič je imel zelo lepo pridigo; povabil je vernike, naj molimo za slovenske družine, da bi bile obdarjene s številnimi otroki, saj bo tako več upanja, da bodo tega ali onega žrtvovali tudi v duhovni poklic. Pri takih mašah je navada, da nekateri od maševalcev kaj povedo pred kakimi deli svete maše; škof Lenič me je povabil že preje, da sem podal pred Očenašem duhovno misel. Po maši so povabili na oder pred oltar novo misijonarko, mlado uršulinko **s. Cvetko Trojer** in škof Lenič ji je izročil misijonski križ, ki ga je preje blagoslovil. S to misijonarko sem mogel po maši spregovoriti in zvedel, da gre v južnoafriško državo Botswana v Serowe, sodelovat s tamkajšnjimi uršulinkami, kjer že vrsto let deluje **s. Zora Škerlj**, ki sem jo tudi bil obiskal na mojih misijonskih potova-

njih. Želel sem ji veselo življenje v misijonskem poklicu, ki ne bo brez žrtev, a naj bo prav radi njih veselo, kajti „veselega darovalca ljubi Gospod“.

Popoldne je bila v cerkvi pobožnost, najprej rožni venec, potem pete litanije Matere božje, nato pa srečanje z misijonarji, ki ga je vodil mons. Franc Mikuž. Ta je povabil pred mikrofona najprej mene, da sem povedal, kako sem prišel do tega, da sem večino svojega nad 50 letnega redovnega življenja delal za misijone, posebej za slovenske misijonarje. Povabljeni so bili k misijonskim izpovedim tudi **France Buh CM**, s. **Frančiška Novak OSU** in nova misijonarka s. **Cvetka Trojer**, pa morda še kdo. Nazaj sem se spet peljal z obema škofoma.

Naš predstojnik, vizitator Zdravko Pogorelec me je povabil, da sem šel v skupini več sobratov v **Vrpacé tik pred Zagrebom**, kjer sobratje oskrbujejo župnijo. Tam je bilo slavje zlatega poklicnega jubileja enega naših bratov **Janeza Peršina**. Iz Beograda je tjakaj tudi prihitel nekdanji slavni **kitajski misijonar France Jereb CM**, ki je bil pred svojim odhodom na Kitajsko tudi nekaj časa urednik „Katoliških misijonov“. Vesel sem prisluhnil njegovemu še povsem svežemu humorju, ki mu je bil na Kitajskem tako dobrodošlo sredstvo k približanju z ljudmi.

Naslednje dni sem bil večkrat skupaj tudi z **Rokom Gajškom**, malgaškim misijonarjem, ki je bil tudi na dopustu, poleg tega sva bila precej skupaj z na študij francoščine v Pariz odhajajočim bodočim malgaškim misijonarjem **Jožetom Adamičem**, ki je dve leti preje kaplanoval kot lazarist župniku mons. Francu Mikužu, pa mu je bilo menda ob tem vnetem misijonskem voditelju lažje ohraniti misel na misijone in se odločiti zanje; na Madagaskar odide čez leto dni. Nekega večera, ko sem se vrnil, sem naletel v veži hiše na Majstrove na dekle, ki je prišla v spremstvu prijateljice iskat misijonarja Buha; moral sem ji povedati, da ga ni doma; šele kasneje sem zvedel, da je bila to nova malgaška misijonarka, farmacevtka **Legat Mojcá**, s katero sem bil pozneje skupaj na misijonskem simpoziju.

Neke sobote zjutraj sem se s sobratom naše postojanke na Gradu Miren pri Gorici (ki spada v Jugoslavijo) odpravil v **Stično na mladinsko srečanje**. Kakor sem pozneje na povabilo mons. Mikuža napisal pod zaglavje „Misijonskega obzorja“ Družine, je bilo to doživetje posebne vrste: videti toliko verne slovenske mladine, z njo moliti in peti, se pogovarjati o krščanskem upanju, je pač v misijonskem „priganjaču“ vzbudilo upanje, da bo iz vrst te mladine vzrasel še marsikateri misijonski poklic te ali one vrste. Popoldne je z nadškofom dr. šuštarjem in škofi Jenkom, Krambergerjem, Leničem in Kvasom ter opatom Nadraham somaševalo kakih 130 duhovnikov in svojo mladost darovalo kakih 3.000 mladih slovenskih src. Lepo je bilo, zares!

Še tisto popoldne me je sobrat Pust peljal na Primorsko mimo Nanosa po Vipavski dolini preko Nove Gorice na **Grad Miren pri Gorici** (stari), tam na koncu goriškega polja, čisto nasproti Svete Gore. Pri pobožnostih takoimenovane „kvaternice“ sem zlasti v nedeljo dopoldne sodeloval, opoldne pri kosilu sem se pa v govorčku **poslovil od misijonarja Roka Gajška**, ki je imel še isti večer oditi v Pariz in potem nazaj na Madagaskar. Ob meni pri kosilu je sedel prvi slovenski kitajski lazaristovski misijonar, bise-

romašnik **Alojzij Mlakar CM**, ki je še povsem svežega duha; le-ta je pokazal pot številnim drugim slovenskim sobratom, ki so šli za njim kasneje na Kitajsko. Veliko sem skušal biti skupaj tudi z bivšim afriškim misijonarjem **bratom Karlom Kerševanom CM**, ki mi je pravil, kako ga je obiskal na Mirnu njegov rodni brat Marcel, kateri je že desetletje prej odšel v Zaire in še sedaj tam deluje; čeprav bo letos že osemdesetletnik, je prišel obiskat brata Karla skupaj s holandskim misijonarjem, pri obeh sem pred nekaj leti v Zairu doživel ta nelahki misijon v notranjosti dežele. Misijonar France Buh je bil tudi na Mirnu pri Gorici in z njim sem se dogovoril, da me v nedeljo popoldne po kosilu odpelje v Moravče, da tam doživim še **Baragov dan**. In misijonar, ki je pač na Madagaskarju vajen delati usluge, je moji prošnji ustregel, čeprav je moral biti še isti večer v Logatcu za mašo in misijonsko predavanje.

Preko Notranjske in Ljubljane me je peljal z avtom laiškega misijonarja **Jozeta Letonja** (ki je svoje vozilo pred odhodom na Madagaskar za take primere prepustil misijonarjem z Madagaskarja, ko pridejo v domovino na dopust) in preko Ljubljane na Dolenjsko, kjer nama je kmalu izza gričev zasijalo prijazno pročelje dvostolpne moravške cerkve. Po dveh urah avto-vožnje sva malo čez 4. uro popoldne dospela na trg pred cerkvijo in že zaslila po zvočniku glas škofa Leniča, ki je tudi to pot z uvodno mislijo začel svetlo mašo, katere glavni maševalec je bil nadškof dr. Alojzij Šuštar, drugi somaševalec pa dr. Kvas. Sobratu Buhu se je mudilo nazaj proti Logatcu, jaz sem pa brž videl, da v cerkev skozi vrata ne morem, ker je bila prenapolnjena, a sem v zakristiji dobil **strica našega bogoslovca Toneta Burja CM**, kateri je v Moravčah zakristan, in ta mi je preskrbel sedež v klopi ob strani, tako da sem mogel videti na oltar. Slovesnost je bila prisrčna, nadškof je spet lepo pridigal (rekl so, da s svojim tajnikom, ki ga vozi, med vožnjo nič ne govori; kajpada, da premišljuje, kaj in kako bo govoril tam, kamor gre, saj ima vedno znova kake govore in predavanja...). V ospredju cerkvene ladje je bilo kakih 40 duhovnikov. Po maši je bil kar v cerkvi prosvetni program Baragovega dne: Recitacijski prikaz Baragovega življenja, za katerim je vicepostulator Baragove zadeve dr. Jošt Martelanc, šenpeterski župnik iz Ljubljane, ki je tudi predsednik slovenskega Baragovega odbora, povabil župnika iz Doba Miha Žnidarja, ki je bil nadškofov zastopnik na Baragovem dnevu v Marquettu konec avgusta, da o tem ameriškem Baragovem dnevu poroča, kar je z veliko natančnostjo tudi storil. Nato je vicepostulator povabil najpomembnejšega delavca v Baragovi zadevi frančiškana p. Bruna Korošaka, ki sicer deluje kot profesor na papeški misijonski univerzi v Rimu, da pove, kako kaj napreduje delo za Baragovo beatifikacijo. Z veliko zavzetostjo in globoko ganjen je p. Korošak lepo in toplo govoril o tem in vsem dal upanje, da se stvar pospešuje do srečnega zaključka, ki naj bi ga vsi doživeli: Barago na oltar!

Po proslavi v cerkvi je mladi moravski župnik Franc Primožič povabil nadškofa in duhovnike ter še nekatere laike na večerjo v župnišče, pri kateri je nadškof spregovoril in med drugim pozdravil tudi navzočnost našega urednika. Nasproti mene je sedel znani Matjaž Puc in zraven njega njegova žena, umetnica šavli, katera je izdelala za to priliko za pročelje moravske cerkve dve barvasti okni v spomin dveh naših svetniških kandidatov Baraga

in Slomška. Po večerji me je župnik peljal v cerkev, kjer je prižgal vse luči, da smo zunaj videli, kako se vidi od znotraj razsvetljeno okno: V žaru simboličnega ognja je naslikan Baragov obraz, kakor je v drugem podobnem okrasju prikazano Slomškovo obličje. Pri mizi sem sedel z dvema pomembnima osebnostima ljubljanske škofije, na desni od mene mons. kanonik Merlak, na levi mons. Reven. Ta dva sta me povabila, da sem se z njima peljal nazaj v Ljubljano. Po poti sem sprožil razgovor o nameravanem izdajanju misijonskega lista v Sloveniji; gospoda sta bila zavzeta za to, a le kot priloga „Družine“. Njune izjave so mi prav prišle na razgovorih o vsem tem v času misijonskega simpozija v Tinjah. Pustila sta me pred družbeno hišo na Majstrovih.

Sredi meseca avgusta sem ob obisku sorodnikov maševal v Murski Soboti. Po maši me čaka pred cerkvijo župnik iz Kobilja, Franc Halas, Kerečev življenjepisec, s katerim sem bil zadnje čase v pisemskih zvezah. Spremil me je na zajtrk v župnišču, kjer smo se o Kerecu to in ono pogovorili. Po zajtrku pa je šel z menoj na dom moje sestre, kjer sva imela daljši razgovor o tem pomembnem Halasovem misijonskem delu, ki se ga on lotuje že desetletja. Pripovedoval mi je med drugim, da je Mohorjevi družbi v Celju že pred leti poslal krajši Kerečev življenjepis v objavo, ki pa še čaka v predalih. Župnik Halas ima poleg tega še nad 1.000 strani gradiva iz Kerečevega misijona, mnogo v pismih Kerečevega večletnega sodelavca Andreja Majcena SDB. Čestital sem življenjepiscu k njegovemu, za slovensko misijonsko zgodovino pač važnemu delu in ga vzpodbudil k vztrajnosti kljub težavam.

Komaj se je župnik Halas poslovil, me pride pozdravit k sestri zambijski misijonar Janez Mujdrica. Začudil sem se, da je doma, saj je bil še nedolgo prej z nadškofom v Zambiji. Pa mi je brž povedal razlog: Njegova še razmeroma mlada mama je na smrtni postelji radi rakave bolezni. On je skoro noč in dan pri njej, da ji lajša bolečine in ji s svojo navzočnostjo lepša njene zadnje ure. Kako lepo je to, da morejo danes misijonarji pohiteti k svojim materam pred njihovo zadnjo uro! (Mujdricева mama je kmalu potem res umrla.) Janez Mujdrica me je opozoril, da je v Sloveniji na dopustu zdaj druga zambijska misijonarka, ki deluje na severu dežele in sem jo bil tudi obiskal v misijonski bolnici, kjer dela, Barbara Rous, laiška misijonarka. Ponudil mi je, da jo gre iskat na njen dom v Bratonicih in jo privede za skupno srečanje. Res jo je po kosilu pripeljal. Z mojo sestro sta se že od prejšnjih njenih obiskov poznali, tako smo vsi skupaj lepo, dasi zadržano govorili radi žalosti trpečega sina umirajoče matere.

Naslednji dan sem se vrnil v Ljubljano, skupaj z mlajšo sestro, ki me je k sorodnikom na štajersko in v Prekmurje spremljala. Čakalo me je še izredno misijonsko doživetje. Nisem še omenil, da sem že preje nekega dopoldneva na Rakovniku obiskal zaslužnega salezijanskega misijonarja Andreja Majcena, povsem nenapovedano, pa je bil misijonar mojega obiska tako vesel, da me je speljal h kosilu celotne salezijanske rakovniške družine, kjer je imel ravnatelj celo zahvalni govor name radi mojega skoraj petdesetletnega sodelovanja z Majcenom in ostalimi salezijanskimi slovenskimi misijonarji. Drugega nisem mogel odgovoriti kot to, da smo pač „nevredni hlapci, storili smo, kar smo bili dolžni storiti.“ Ob tej priliki me je misijonar

Majcen povabil, da me pelje k nekdanjim čaotunškim kitajskim misijonar-kam v Križe nad Trzičem. In 17. avgusta me je Andrej Majcen s šoferjem, salezijanskim bratom, res prišel iskat in me peljal na sončno Gorenjsko v prekrasnem vremenu. V Križah imajo sestre Frančiškanske Brezmadežne, ali, kakor smo jih pred zadnjo vojno imenovali, slovenjebistriške šolske sestre svoj prijazni dom. Tam sva našla od nekdanjih misijonark na Južni Kitajski še tri žive in še kar trdne. Dve sta delovali tamkaj še pred prihodom dr. Janeža, skupaj z že pokojnima dvema, pri Kerecu v njegovi misijonski bolnici, s. Mihaela Rous in s. Konstantina Sarjaš, pa še s. Ksaverija Jerebič iz druge skupine misijonark, ki so šle iz Slovenije tjakaj na delo. Ta slednja je bila potem dolga leta na delu v Avstraliji, kjer je bila med drugim poverjenica „Katoliških misijonov“, zato sem bil z njo stalno v zvezi. Vse tri sem pa zdaj prvič osebno doživel. Sestre so nas z velikim veseljem sprejele, veliko spominov smo obujali o njihovem delu na Kitajskem in s. Sarjaš mi je izročila spis ob petdesetletnici njihovega dela na Kitajskem, ki je bil objavljen v prejšnji številki lista.

Prevzet od nepredvidenega srečanja s čaotunškimi misijonarkami in radi njih pozornosti do naju, sem se Majcenu, ki me je pustil pred Majstrovo 2, iskreno zahvalil.

Potem sem še to in ono misijonsko doživel v nadaljnih dneh bivanja v Ljubljani in Sloveniji, pa bi bilo predolgo, če bi prav vse opisoval. Naj omenim vsaj še srečanje z nekdanjim gimnazijskim prijateljem dr. Antonom Roegerjem, ki sem ga iz Gradca šel obiskat v Bregenz preko lepe zelene Štajerske in Tirolske. Koliko tudi misijonskih iger sva s tem prijateljem v mladih letih skupaj igrala! Spominjam se natanko igre „Tri modrosti starega Wanga“, ki smo jo igrali za neko misijonsko nedeljo v Ljubljani v največji, tedaj Unijonski dvorani. Po 45 letih sem ga prvič spet videl in kramljal z njim. Lepo je, srečavati se v domovini ali v tujini z ljudmi, ki so ohranili iste ideale in jim ostali zvesti preko vseh sprememb časov in usod!

Kaj vse sem doživljal na misijonskem simpoziju v Tinjah, je pa kolikor toliko zapisano že v prejšnji številki našega lista.

VRSTA NOVIH SLOVENSkih MISIJONARJEV.

V prejšnjem letu je odšlo v misijone ali na misijonsko pot, v kolikor nam je znano, doslej šest mladih misijonskih moči. Žal nimamo še podrobnosti o salezijanskem misijonarju-duhovniku, ki je menda že odšel v afriško Rwando, sosednjo Burundiju, kjer od danes do jutri še ostajata na delu salezijanska misijonarja Milharčič in Horvat, pa usmiljenka s. Kavčič. Kakor hitro kaj več izvemo o tem novem salezijanskem misijonarju, bomo brž poročali.

Moremo pa predstaviti duhovnika, lazarista **Jožeta Adamiča**, ki sicer še ne bo takoj odpotoval na Madagaskar, pač pa po letu dni študija francoščine v Parizu. Ta misijonar je iz Slovenske vasi, iz družine Jožeta Adamiča, in je bil gojenec Misijonskega zavoda pod vodstvom Franca Sodja. Potem je šel v Slovenijo na družbeno in bogoslovno izobrazbo, po posvečenju pred dvema letoma je, kot že omenjeno v drugem zapisu te številke, kot

Jože Adamič C.M.

S. Cvetka Trojer O.S.U.

kaplan pomagal mons. Francu Mikužu, zdaj se je pa spravil na misijonsko pot, katere prva postaja je Paris.

Slovenske uršulinke že dolgo delujejo na Tajskem kot v Južni Afriki, kjer sta umrli že dve od njih, s. Erigita Bregar in s. Ksaverija Lesjak, imajo pa tudi v Botswani Slovenko Zoro škerlj. Prav tja je odšla kmalu po dnevu duhovnih poklicev s. Cvetka Trojer OSU, ki ji je škof Lenič izročil misijonski križ. Tudi o tej misijonarki še nimamo kaj več podatkov.

Pač pa več o vseh treh laiških misijonarkah, ki smo jih doživeli tudi na misijonskem simpoziju. Uredniku našega lista so zaupale tele svoje življenjske podatke:

Tri nove laiške misijonarke. Levo Helena Škrabec, v sredi Cvetka Babič, ki sta že v Tainony , in Mojca Legat, ki je takoj po prihodu na Madagaskar morala radi težav z zdravjem nazaj v domovino.

HELENA ŠKRABEC

Roj. 7. 11. 1964. v Novi vasi na Blokah. Višja medicinska sestra, odšla kot laiška misijonarka na Madagaskar za 3 leta k sestri Marjeti Mrhar. Misijonski križ je prejela 4. oktobra v domači župniji na Blokah.

MARIJA VEIDER (o njej tu ni slike)

Roj. 24. 1. 1963 v Ljubljani, živi v Mengšu. Je višja medicinska sestra, zaposlena v Domu počitka v Mengšu. 12 let organist, vodi otroški in mešani pevski zbor. Pripravlja se za odhod v misijone kot laiška misijonarka, predvidoma odide v začetku tega leta.

MOJCA LEGAT

Roj. 20. 11. 1959 na Jesenicah, živelna v Zabrežnici, župnija Breznica. Dipl. ing. farmacije, zaposlena do sedaj v bolnici Jesenice. Odšla kot laiška misijonarka na Madagaskar, skupaj s Heleno Škrabec, v dispanzer v Tanganiny k s. Marjeti Mrhar, za 3 leta. Misijonski križ je prejela 14. septembra v domači župniji na Breznici. Organist, vodi mladinski mešani zbor.

Dočim o prvih dveh vemo, ker sta sami povedali, kam odpotujeta, dežela delovanja tretje vsaj nam še ni znana.

Iz tudi v tej številki objavljenega pisma misijonarja Franca Buha CM izvemo, da Mojca Legat ni prenesla malgaške klime in se že po nekaj dneh morala vrniti v domovino.

Sredi med obema, ki sta bili že odpotovali na Madagaskar, je pa na sliki tretja, ki je iz Kanade odšla tja že pred meseci, tako da je bila ob prihodu nadškofa na obisk malgaških misijonarjev že tam. To je **Cvetka Babič**, ki je na Madagaskarju še doživela odhajajočo Dorti Tratnik, ki se je po enoletnem laiškem delu od otoka poslovila in se vrnila radi študija v Kanado.

Pomembno je, da misijonska akcija poudarja važnost tudi le nekajletnih laiških misijonarjev in misijonark. Saj je v nekem smislu njihova misijonska žrtev še večja kot od misijonarja, ki se kot duhovnik ali redovnica odloči za delo v misijonih. Ta dva namreč Bogu, Cerkvi in človeštvu z odhodom v misijone darujeta tedaj le spremembo kraja in načina delovanja, potem ko sta se z zaobljubami oziroma posvečenjem že darovala enkrat za vselej. A laiki, zlasti cvetoča dekleta se šele ob odločitvi za poklic laiškega misijonarja, misijonarke žrtvujejo tako povsem, čeprav ne za celo življenje, pač pa za morda najlepšo dobo svojega življenja, za čas svoje mladosti.

Zato se slovenska Cerkev tudi od laiških misijonarjev in misijonark pošlavlja z izročljivo misijonskega križa in s pobožnostjo v cerkvi. To ne le v domovini, ampak tudi v izseljenstvu. Kako so se poslovili kanadski rojaki od svoje misijonarke Cvetke Babič, beremo v naslednjem poročilu iz Toronta:

SLOVO CVETKE BABIČ.

„Naša slovenska skupnost v Torontu je doživela blagoslov spet ene laiške misijonarke, Cvetke Babič, rodne sestre Marije Babič, ki že dobro leto deluje med kanadskimi Indijanci na severu dežele. Kmalu po odhodu Dorti Tratnik na enoletno delo na Madagaskarju se je odločila, da bo šla za tri leta tjakaj, kjer bo kot medicinska sestra delovala v pomoč s. Marjeti

in drugi laiški misijonarki iz Slovenije, Anici Tomažič, ki je tam že več kot leto dni.

Prvo slovo je Cvetka doživela že v torontski stolnici. Torontski nadškof in kardinal Emmett Carter je zadnja leta vpeljal uradno slovo od misijonarjev in misijonark, ki odidejo iz njegove škofije v misijone. Letos jih je bilo vseh skupaj 12, duhovnikov, redovnic in laikov.

Ob oltarju so se zbrali 11. maja opoldne. S kardinalom je somaševalo še drugih 14 duhovnikov. Tako sem tudi jaz somaševal (poročca Tomaž Mavrič CM). Po misijonarki pridigi je kardinal vsakega odhajajočega posebej blagoslovil in mu dal misijonski križ.

Slovesnosti na škofijski ravni je sledilo slovo v njeni rojstni župniji, v cerkvi Marije Brezmadežne v Torontu. To je bilo 22. junija pri drugi župnijski maši ob 8.45. Pripravil ga je Apostolski krožek. Mašo je daroval župnik pri Brezmadežni Janez Kopač CM. V pridigi se je zahvalil Bogu, misijonarkinim staršem ter dobrotnikom, ki so novi misijonarki omogočili odhod na to apostolsko pot. Misli so govorniku poromale tudi na Kitajsko, kjer je sam misijonaril nekaj let.

Člani Apostolskega krožka so brali berila in prošnje za vse potrebe, med mašo je pel mladinski zbor, pri katerem je Cvetka sama sodelovala do odhoda. Pred darovanjem je župnik misijonarki v imenu župnije dal misijonski križ. Po obhajilu je spregovorila tudi Cvetka sama. Zahvalila se je za vso pomoč in vzpodbude in je opogumila mlade, da bi se jih še več odločilo za tako mladostno življenjsko pot.

Prišel je osmi julij, dan odhoda. Pot iz Toronta je Cvetko vodila v Paris, kjer se je za dober teden ustavila pri slovenski družini Šuman, kateri se ima zahvaliti, da so ji s svojo domačnostjo in prijaznostjo lajšali prilagoditev v velikem in še tujem mestu. Po tednu dni čakanja jo je letalo poneslo v glavno mesto Madagaskarja Tananarive, kjer jo je čakal misijonar Janko Slabe. Po dveh dneh je iz Tananarive poletela v Farafangano, kjer so jo že nestrpno čakale s. Marjeta Mrhar, Anica Tomažič in Dorti Tratnik. Kot že omenjeno, je ob svojem prihodu na Madagaskar doživela srečo, da je bila ne le z Dorti Tratnik še 14 dni skupaj, ampak tudi z obiskovalci, nadškofom šuštarjem, Jožetom Kopeinigom in Markom Vilfanom. Končno je odšla v Tangainony, kjer se je po Dörtinem pripovedovanju v dveh tednih že razgledala po delu, ki jo čaka z s. Mrhar in drugo laiško misijonarko bolničarko Anico Tomažič.“

Tako približno poročilo, ki ga je napisal vodja Apostolskega krožka v Torontu Tomaž Mavrič CM. V prihodnje bo njej in vsem tamkaj še lepše in delo rodovitnejše, kajti potem je odšla v Tangainony še druga laiška misijonarka, Helena Škrabec, kot poročamo.

Vsem, ki so se odločili stopiti na misijonsko pot, voščijo tudi prijatelji okrog „Katoliških misijonov“ obilo božjega blagoslova in notranjega veselja v misijonskem žrtvovanju!

MISIJONSKA NEDELJA V ARGENTINI.

Za zunanjo skupno slovensko proslavo svetovnega misijonskega dne je bil med rojaki v Argentini naprošen režiser Frido Beznik, vodja gledališkega

odseka Slovenske kulturne akcije in izredno prizadevni gledališčnik v argentinski slovenski skupnosti, da uprizori zgodovinsko odersko „romanco“ argentinskega pisatelja Alberta de Zavalía „Osmi dan“, ki jo je na prošnjo urednika našega lista že pred leti mojstrsko prevedel Nikolaj Jeločnik. Ker to odersko delo prikazuje v malem problematiko naseljevanja in evangelizacije novoodkritih ameriških dežel pred skoraj 500 leti, zato se je zdelo odboru SKA primerno, da se to delo uprizori že ob navzočnosti obeh gostov iz Koroške, dr. Vospernika in dr. Zerzerja, ki ju je organizacija povabila v Argentino. Tako je režiser dne 24. avgusta v veliki dvorani Slovenske hiše, v skupni prireditvi SKA in Misijonske zveze, delo res postavil na oder in so o njem podala poročila druga slovenska glasila. A to delo je bilo za Misijonsko nedeljo še enkrat postavljeno na oder, in sicer v soboto, 18. oktobra in na sledečo misijonsko nedeljo.

Ker se v Argentini prav na predzadnjo nedeljo v oktobru, ko je svetovna misijonska nedelja, že nekaj let sem civilno praznuje tudi materinski dan, kar tudi nekatere slovenske družine pripravi do njenega praznovanja, zato se opaža, da je udeležba na istočasni misijonski proslavi vedno manjša in se prireditelji proslave misijonske nedelje ukvarjajo z mislijo, da bi misijonsko nedeljo, tako v cerkvi kot v dvorani, v Buenos Airesu praznovali na predevečer misijonske nedelje; kajpada še ni nič določenega v tem pogledu.

Pa se je kljub temu zbralo v slovenski cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši lepo število vernikov pri maši, ki jo je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev dr. Alojzij Stare ob somaševanju Ladislava Lenčka, prof. dr. Berganta, rektorja Misijonskega zavoda Marka Cukjatija CM in novomašnika Toneta Bidovca. Pri maši je pridigal Ladislav Lenček, ki se je nekaj dni preje vrnil z Misijonskega simpozija v Tinjah, in je med drugim povedal tele misli:

„Evangelij današnje nedelje se konča z vprašanjem evangelista oziroma Kristusa: Ali bo Sin človekov, ko pride, na svetu našel vero? S Kristusom se tako moremo vpraševati tudi mi. Najprej: Ali bo našel vero v domovini in potem tudi med nami v izseljenstvu? Ali bo našel vero v svetu? Mnogi rojaki v domovini sodelujejo s Kristusovimi oznanjevalci, ko pošiljajo nove misijonarje med nekrstjane, ko pomagajo misijonarjem. Tako tudi mi v izseljenstvu ob misijonski nedelji dobivamo ob vprašanju, kaj je in bo z našo vero, pobudo, da delamo v žrtvovanju za širjenje Kristusovega kraljestva, za misijonsko delo. Igra „Osmi dan“, ki jo bomo doživljali in pri kateri bomo videli, s kakšnimi problemi so se ubadali kolonizatorji in evangelizatorji Amerike pred skoraj 500 leti, naj nam bo najprej v veselje, da se je ameriški kontinent odkril zapadnemu svetu in Cerkvi, da ga je ta domala v celoti evangelizirala, obenem naj nam bo v pobudo, da sodelujemo radi tako pri utrjevanju Kristusovega kraljestva v Ameriki kakor pri pokristjanjenju še druge večine sveta, še skoraj povsem nekrščanske Azije in še malo in slabo krščanske Afrike.“ Pridigar je med svoja izvajanja vpletel to in omo podrobnost iz dogajanja na misijonskem simpoziju, o čemer je naš list že poročal.

Po sveti maši so se verniki iz cerkve preselili v dvorano in so zasedli vse pripravljene sedeže. Pred njimi se je v osmih podobah (z enim samim odmorom) začela razvijati zgodba o prvih osvajačih in evangelizatorjih

Misijski prijatelji Slovenske vasi v Argentini pri misijskem asadu v društveni dvorani.

Amerike. Režiser Frido Beznik je igro pripravil z mlajšimi igralskimi močmi. Z izjemo nekoliko težkega razumevanja govornice kakega igralca je igra gledalce povsem zadovoljila, saj je v besedi in sliki prikazala težke čase osvajanja novih dežel in tudi problematiko njih evangeliziranja oziroma dela misijonarjev, ki so spremljali kolonizatorje, pa so imeli na skrbi pred vsem duhovno dobro domačinov, njih pokristjanjenje. A bili so tudi med kolonizatorji, morda med najpomembnejšimi, ki so poleg zastopanja zemskih interesov svojih vladarjev zastopali tudi krščanstvo, kakor v igri povdari Adelančado: „Amerika je določena da vse dobro človekovo, njegovo čast in svobodo ohrani in obrani. Amerika, varuh, Kustodija Zapada... Amerika, ki v sebi ubrano družo veri v Kristusa, grško modrost in rimsko postavo.“

MISIJSKI ASADO V SLOVENSKI VASI.

Ta vsakoletna prireditev vaščanov Slovenske vasi, ki se sicer vrši kako nedeljo pred ali po svetovni misijski nedelji, je letos radi nekkih razlogov bila organizirana prav za dan misijske nedelje. Nobena druga prireditev ne zbere toliko vaščanov na skupni obed ob pečenem mesu, v pomoč misijonarjem iz Slovenske vasi. Med obedom je spregovoril urednik „Katoliških misijoncov“ in vaščanom sporočil pozdrave misijonarja Buha, Franca Sodja, Toneta Burja, Jožeta Kopeiniga, Vinka Začeta in drugih, ki jih je srečal na simpoziju in so mu pozdrave Slovenski vasi maročili. Misijski asado je rodil 550 dolarjev za misijonarje Buha, Opeka, Sušnika in Burja. V prihodnje bo treba vse storiti, da misijski asado ne pade spet na misijsko nedeljo, kajti v Argentini velja za vso skupnost, še posebno za Slovensko vas, da na to nedeljo odpadejo vse druge prireditve, kar se tudi hvalevredno izvaja.

NAŠI MISIJONARJI PIŠEJO

To pot pod tem zaglavjem ne objavljamo pisem zambijskih in malgaških misijonarjev, ker jih objavljamo spredaj med članki pod naslovom „Iz sončne Zambije“ in „Z malgaškega misijona“ pač pa objavljamo druga iz ostalih misijonskih dežel razen iz Afrike, ki pridejo prihodnjič na vrsto.

OCEANIJA

Iz Papue-Nova Gvineja imamo dve pismi našega salezijanskega misijonarja, brata JOŠKA KRAMARJA iz kraja Vunapope, prvo z dne 29. junija, drugo pa z dne 10. avgusta 1986. Takole nam ta misijonar, ki je predlanskim obhajal že 50-letnico svojega misijonskega dela, opisuje svoje misijonsko življenje in delovanje:

„V aprilu sem na moje nemajhno presenečanje prejel iz Burme, katere

riž sem jedel več kot četrto stoletja, povabilo na tri nove maše burmskih salezijancev. Žal se prijaznemu povabilu zaradi tehničnih in finančnih vzrokov nisem mogel odzvati. Ker se leta vedno bolj kopičijo, bo pač kmalu prišel čas, ko bom vsem, ki me kam vabijo, iz večnosti odgovorjal.

Ko smo bili zadnjega julija pred 20 leti iz Burme izgnani, so predstojniki iz Rima vsem semeniščnikom dali prostost, da se vključijo

„Barake, ki dajejo streho naši sirotišnici v Vunapope.“ (Joško Kramar)

Fantje tretjega letnika šole v Yunapope, na vratih veroučne učilnice.

v škofijska semenišča, pa se nihče za to ni odločil. Danes ti mladi naši sobratje vodijo lastno škofijo ob meji s Kitajsko, pod vodstvom mojega nekdanjega gojenca iz Mandalaya, ki smo ga sprejeli kot siroto leta 1945, ker mu je vojna vihra vzela starše in vso ostalo družino, razen enega brata, ki se je pri nas izučil za mizarja.

V semenišču, ki nam ga niso zaplenili, ker sem gradnjo dokončal v letu mojega izгона, imajo trenutno petdeset semeniščnikov. To nam ponovno živo dokazuje, da smo Bogu lahko več ali manj koristno orodje, potrebni pa sploh ne in smo mu kvečjemu več v oviro kot v pomoč.

Drug dokaz, da Bog piše ravno tudi po krivih črtah, je naša filipin-

ska provinca, ki je bila spočeta z izgonom misijonarjev iz Kitajske in potem nas iz Burme, pa šteje danes nad 200 salezijancev s štirimi malimi semenišči, dva za duhovnike, enega za redovne brate in enega za oboje skupaj, in ta semenišča so vsa polna. V semenišču za brate, kjer sem delal tudi jaz devet let, je letos 68 semeniščnikov.

Tu zaenkrat ni sprememb. Sirotišnica gre lepo naprej svojo pot in fantje se lepo udejstvujejo. Zlasti pri verouku je pravi užitek gledati, kako se dejansko življajo v življenje po veri.

Težave pa imam še vedno z iskanjem primerne prostora za našo ustanovo na otoku. Pretekli mesec sem obiskal dva kraja, prvi je preveč odrezan od prebivalstva, ni ceste ali poti in se ne da približati z ladjo, drugi pa mi je všče in skušam dobiti stik z lastniki.“

V drugem pismu nam misijonar tole pove:

„Bog Vam tisočero povrni za Vaš dar 500 dolarjev, ki jih bom porabil za nabavo gradbenega materiala za gradnjo naše postojanke. Končno smo dobili dobrotnika, ki si bo natrpal odgovornost za plačilo vodnjaka v Vunakanau, ki bo segal med 100 in 150 m globoko, ker stoji na ognjeniškem ozemlju, ki ne drži vode, zato bo treba prodreti skoraj do morske gladine. Družba za vrtnanje je obljubila, da bo izročila vodnjak pred koncem septembra. Tako upam, da bomo še pred koncem leta mogli začeti in nomine Domini z gradnjo naše postojanke. Seveda bo treba dobiti za gradnjo dovoljenje in ne bo šlo tako gladko, kot je šlo v prejšnji provinci, ko so mi dali dovoljenje, da lahko gradim brez dovoljenja... Vse težave in ovire bomo na en ali drug način premagali z božjo in Marijino pomočjo. Kot pri vseh drugih naših misijonskih ustanovah, bo mo-

rala biti tudi v Vunakanau. Ona naš arhitekt in blagajničarka in nam bo pravočasno zbudila dobrotnikov, brez katerih je misijonar na terenu delavec brez orodja.

Za Vunakanau smo se končno odločili, ker smo blizu Rabaula, ki je prestolica naše pokrajine, ki je kot vsako drugo mesto polna nezaposlene mladine, ki je prepuščena samemu sebi in sposobna vsega, kar ni dobro, ki pa pod vodstvom dobrega prijatelja lahko doseže junaštvo svetosti.

Zemljišče za gradnjo nam je podaril gospod nadškof, ki nas je povabil v nadškofijo za delo med mladino in za vzgojo mladih semeniščnikov. On nas pozna že iz Belgije in je naš velik prijatelj.

Toplo priporočam to zadevo za širjenje blagovesti med prebivalci te dežele. Velikodušno zalivajte z molitvami, žrtvami in tudi z gmotnimi darovi. Vsak dar, vdovin novič je dobrodošel. Katedrale so zgrajene iz neštetihi zrn peska in kamenja, misijoni pa iz malih in velikih žrtev!“

A Z I J A TAIWAN

Po več mesecih se nam je iz Lotunga oglasil misijonski zdravnik DR. JANEZ JANEŽ. Zdaj nam je poslal lepo voščilno karto z božičnimi in novoletnimi željami in nanjo zapisal: „Ker se Vam tako dolgo nisem oglasil, to pomeni—, da ni nič novega, da je vse po starem. Prilagam sliko, da lahko vidite, da je res tako.“ Sliko je res priložil in na njej vidimo našega misijonskega zdravnika prav nič spremenjenega, hvala Bogu. Bog ga nam vsem ohranjaj še dolgo vrsto let! Objavimo jo prihodnjič.

Na Formozi, kot se je ta ctok nekoč imenoval, deluje tudi maryknoljski misijonar FRANC REBOL, ki se nam pogosto oglašja s kratkimi vrsticami, v začetku julija 1986 nam

je kar nekaj več napisal. Iz vsega povzemamo sledeče vesti o tamkajšnjem misijonskem življenju in prizadevanju:

„To nedeljo je prišel k nam naš škof za sveto birmo. V naši cerkvi ni bilo tega zakramenta že 18 let, zato je zdaj birmancev kar okoli 100.

Moj brat je še vedno v Clevelandu in pomaga na škofiji, zraven je pa župnik slovenske fare pri Sv. Lovrencu.

Žal, da ne morete priti še enkrat k nam in na Daljni Vzhod!

Danes (v začetku julija 1986) sem imel že tri svete maše. Dve v obeh župnijah, ki jih oskrbujem, potem pa še poročno mašo. Ženin je katoličan, nevesta pa še ne. Uči se krščanski nauk. Mož cdide k vojakom, pa se hočeta preje poročiti. Sedaj moram pa iti na poročno kosilo. Tukaj je navada, da povabijo prijatelje in sorodnike.

Ob sedmih zvečer ima naš otroški vrtec letno prireditev s petjem in plesi v dvorani, da pokažejo staršem, kaj so se naučili v tem letu.

V počitnicah imamo verouk za tiste, ki se med letom niso mogli udeleževati krščanskega nauka. Ob nedeljah prideta dve sestri, da pomagata med mladino in poučujeta verouk mlajše in starejše.“

HONGKONG

Kanosijanka s. ANICA MIKLAVČIČ nam vedno kaj pošlje za misijonsko tombolo v Buenos Airesu. A kadar so stvari iz krhkega materiala, se rade pokvarijo na poti, čeprav pošilja z letalom. V enem od pisem nam poroča, kako ji je provincialna predstojnica omogočila potovanje na kitajsko celino, o čemer objavljamo njen članek v prednjem delu te številke.

V Hongkongu deluje še drug slovenski misijonar, salezijanski duhov-

Slikovita cerkva v Siamu, Tajska.

nik STANKO PAVLIN, ki je predlanskem tudi praznoval petdesetletnico svojega misijonskega delovanja. Sredi novembra je pa dopolnil 70 let svojega življenja. Vsem misijonskim prijateljem voščil vesel Božič in blagoslovljeno novo leto.

TAJSKA

Iz Bangkoka se nam je dvakrat oglasila s poročili naša najstarejša in najdalje v misijonih delujoča misijonarka s. KSAVERIJA PIRC OSU. V pismu 26. avgusta nam poroča sledečo zanimivost:

„Z jugoslovanskim poslaništvom smo v jako dobrih odnošajih. Večkrat se naju s s. Frančiško Novak že povabili na večerjo in tudi oni radi prihajajo k nam. Na jugoslovanski razstavi v Bangkoku mi je eden od poslaništva tole povedal:

Na srečanju UNO v Washingtonu je po naključju sedel poleg tajske

zastopnice. Vprašal jo je: „Ali ste že kdaj kaj slišali o Jugoslaviji?“ — „O, seveda sem, moja profesorica matematike na gimnaziji v Bangkoku je bila Jugoslovanka, Slovenka.“

„To ste bili pač Vi,“ je gospod s poslaništva pokazal name. Fotograf pa je to gesto posnel.

Sedaj pa pretresljiva novica:

Pred nekaj tedni je bangkoški dnevnik prinesel tole vest: „Privatnim šolam (te so predvsem misijonske) so minuli zlati dnevi... Niso več na višini kot so bile mnogo let. Število učencev pada, nekatere šole so že zaprli.“

Nekaj dni kasneje naslednja vest: „Tajska državna uprava ne želi več tujih misijonarjev...“

Prejela sem na svoje ime in naslov pismo iz kardinalove pisarne: „Pošljite nam nemudoma prepis Vašega dovoljenja, delati na Tajskem.“ Napravila sem takoj fotokopijo knjižice, kjer je na treh straneh zapisano, da smem delati na Tajskem... za vedno.

Ali so zlati misijonski dnevi šteti tudi meni?! Najbrž še ne, naš kardinal se bo potegnil za svoje misijonarje.

Opomin je vendar tu: Delajmo z vso dušo, kar se še da, da se Gospod povečiča v tej lepi deželici s 50 milijoni budistov.“

Naslednje pismo te misijonarke iz Bangkoka je z dne 13. novembra 1986 in se glasi:

„Minister prosvete, Marut Bunnag, se je udeležil 16. katoliškega shoda za vzgojo, ki je zasedal od 19. do 21. avgusta 1986 z več kot 200 vzgojitelji.

Minister je izjavil uredniku LICA: „Državna uprava nima dovolj šol, ki bi zadostovale potrebam, tu pa priskočijo na pomoč katoliške šole.“

Okrog 268.000 učencev poseča 242 katoliških šol na Tajskem, od otroš-

kega vrtca do pred-univerze. Uršulinke imamo na Tajskem vsako leto okrog 5.000 učenk v naših šolah. Naša šola Regina Mundi, Vasudevi, kjer sem jaz teh zadnjih 20 let (od 1966 do 1986), ima letos 1196 učenk v 6 razredih ljudske in treh razredih srednje šole. Le 96 je katoličank, vendar vsem oznanjamo Gospoda. Vsako jutro je zbrana vsa šola v lepo urejenih vrstah pred visokim mlajem, na katerega dvigajo državno zastavo med petjem narodne himne. Takoj nato pa sledi jutranja molitev. Šolska upraviteljica jo moli pred mikrofonom v imenu vseh. Nato sledi še nekaj navodil, vzetih iz listov sv. Pavla ali kakega drugega krščanskega misleca.

Vsej tej naši dragi mladini, če je že ne smemo krstiti, pa ji vsaj damo priliko, da zve, kdo je Jezus Kristus!“

INDIJA

Iz te dežele naj najprej objavimo vrsto pisem, ki nam jih je poslal, poleg drugih sestavkov, objavljenih v prednjem delu lista, jezuitski misijonar JOŽE CUKALE iz Keorapurja blizu Kalkute. V pismu, ki ga je pisal koncem junija 1986, vzame v misel tudi argentinsko svetovno nogometno prvenstvo:

„Zadnjo noč smo napeto prisluhnili svetovni nogometni tekmi v Mehiki. Moj belgijski kolega Etienne in še drugi njegovi rojaki so upali na zmago Belgije, vsaj nekaj časa. Naša Indija pa je bila za Brazilijo in posebnio za Argentino. Še mene je pritegnil Diego Maradona, da sem mimo običaja odprl časopis Telegraf in sledil elastičnemu Argentincu in njegovim magičnim petam in gležnjem. „Božja roka in Maradonova noga“ se je iskreno in prostodušno izrazil zmagovalec Maradona. Indija čuti z Argentino od tistega časa, ko so kolonijalno misleči Angleži strli

odpor na Falklandskih otokih, ki so seveda argentinski. Zdi se, da imamo Britance vsi kar precej v želodcu, ne sicer ljudi, pač pa vse, kar diši po njih.“

Dne 7. novembra misijonar piše o obisku slovenskih katoliških časnikarjev:

„Med tem sem imel obisk slovenskih in hrvaških novinarjev. Od veselja sem pozabil celo na prehlad, ki sem se ga nalezal na duhovnih vajah pod ventilatorji, ki jih nisem vaju. Samo dva dni smo bili skupaj, pa smo se pomenili marsikaj in si ogledali vsaj nekaj dela Misijonark Ljubezni. Dr. Drago Klemenčič je omenil, da je FREM-DAN že izredno doživetje, in če ničesar več ne doživi, je že občutil utrip Kalkute. Pa smo šli še v Jorasanko, kjer se je rodil in umrl Rabrindramath Tagore, prefotografirali Jain tempel in ušli iz kitajskega hotela, ker je bil strašljivo tesen in pretemen... Tudi velika kalkutska mošeja Zamkoda nam ni ušla.“

10. novembra je napisal svoj lastni komentar k članku VIZIJA INDIJE, za katerega je bil naprošen od „Katoliških misijonov“, ki v tej številki začenjajo objavljati te vizije, kakor jih je zamislil strokovni urednik našega lista France Sodja. Cukalov članek bo menda objavljen v številki za maj in junij, pa bomo tedaj objavili tudi njegov komentar z dne 10. novembra 1986.

V naslednjem pismu z dne 16. novembra pa poroča, da je „Katoliškim misijonom“ poslal članek o mladini njegovega področja, pa žal tega članka naš list doslej še ni prejel. Ob ljublja tudi, da bo za še ta zadnji letnik „Katoliških misijonov“ napisal vrsto člankov, in sicer, ko si bo sinositis, ki ga je staknil, zdravil na odihu, ki ga je pač potreben.

Iz Gujarata na drugem koncu In-

Kristusove sestre ob obisku njih provincijalke v Nanakantaria. S. Marija Sreš je zraven Indije na levi strani slike.

dije nam z misijona Nanakantaria piše s. MARIJA SREŠ iz družbe Kristusovih sester, v pismu z dne 8. oktobra tole:

„Danes Ti mislim malo napisati o svojem delu tukaj v Nanikanthariji. Ker nimamo novink, sem od aprila kar tukaj in se počasi vključujem v življenje domačinov.“

Lani ni bilo dežja in letos ga niti monsun ni prinesel. Le toliko je deževalo, da so ljudje posadili koruzo in posejali riž, potem pa... vse tiho je bilo. Niti oblakov, niti grmenja, niti dežja. Tako stanje vlada po celem Gujaratu in tudi Radzastanu. Polja so suha, rjava, pa tudi vodnjaki se vztrajno praznijo, celo tisti, ki smo jih med aprilom in junijem poglobili, tudi našega, se sušijo kot se temu tukaj reče. Ves

pogovor med nami in z ljudmi je VODA, hrana... Druge stvari nas ne zanimajo.

Ljudje pravijo: „Mi se bomo že preživeli s kakim delom, če ga oblast da, ali pa se preselimo kam drugam. Kaj pa bo z živino? Ta se nam smili.“ In še pravijo: „Bog nas kaznuje, ker je modernizacija prišla v deželo. Ljudje se šolajo, časi, in z njimi mi, se spreminjajo...“

Ko vse to poslušam in gledam, me tudi obhajajo skušnjave o Bogu, ki ga poznamo kot Očeta in Prijatelja... Trpljenje, neprestano in težko, naših ljudi me boli. Res je sicer, da bi se s tehniko in drugim dal rešiti problem suše, če bi bilo kaj več ljudi dobre volje, a v našem gorskem svetu je tudi v tem težko. Naši ljudje so pripravljene delati cel dan na soncu, le da bi si v potu svojega obraza kaj zaslužili za kruh.

Že od aprila, odkar sem prišla, obstaja tu skupina krščanskih žena, s katerimi se zbiramo vsakih 14 dni in obravnavamo vprašanja o položaju ženstva v tej družbi, vse v luči evangelija. Ženske so prišle do spoznanja, da so tudi one ustvarjene kot moški po božji podobi in pred Bogom moškemu enake. A v življenju so dejanjsko smatrane kot stvar, s katero se moški igra in ji zapoveduje, kako in kaj, glede žene pa pravi gujaratski pregovor: „Žena je kakor krava, kamor jo ženejo, tja slepo sledi.“ Izobrazba (žene še niso šolane, a nekateri njih otroci že hodijo v šole), pa tudi razgled po svetu in pa evangelij jim odpirajo oči.

Tako naši pogovori potekajo v tej smeri in trenutno se krščanske žene strinjajo, da tu ne more biti vse staro veljavno. Na primer: zakrivati si obličje pred moškim kot izraz spoštovanja do njega, med tem ko v tradiciji glede moških ni v tem pogledu nič predpisov — ta neenakost jih

boli. Seveda moški protestirajo in večina žena, tudi krščanskih se boji javnega mnenja. To je socialno-kulturni problem.

Pa so se okrog teh krščanskih celic zbrale vse ostale vaše žene in smo skupaj obravnavale, kako si pomagati, zlasti v težki situaciji suše. Sklenile smo, da se opremo druga na drugo ter zaprosimo za pomoč državne organe. Zedinile smo se o delu, pri katerem bi mogle sodelovati vse družine (naše vasi sestojijo iz 80 do 100 družin), napisale smo prošnje in jutri gredo iz vsake vasi zastopnice v mesto, da te prošnje vložijo. Prošijo, da se jim delo dodeli takoj in da bo plaaceno po zakonu.

Tako hodim iz vasi do vasi ali pa ženske pridejo k nam. „Sejemo“ kakih pet do šest ur, in če se ne zedinimo ali stvari do konca ne dodelujemo, pridemo spet skupaj in nadaljujemo. So pa v vsaki vasi določene a nenapisane kastne razlike, čeprav so vsi ljudje adivasijci. Prav te razlike nam jemljejo največ časa pri zedinjenju in jih je treba premestiti, če hočemo složno nastopati. To so že vse spoznale, da je ta sloga nujen pogoj za uspeh pri oblasteh, in sodelovanje oblasti pa nujno, če se hočejo ljudje preživeti.

Ob vsem tem se mi utrjuje druga misel, ki bi jo rada vsem, ki bi bili v Tinjah zbrani, posredovala, a je že prepozno. Pa naj jo zapišem: Za misijonarja ali misijonarko je nujno, da je z ljudmi, med katerimi deluje, na isti ekonomski ravni, če želi, da se bratstvo v Kristusovem smislu zakorenini in evangelij požene sadove; na tej ravni mora biti misijonar enak z ljudmi. To pomeni, da mora misijonar zajemati iz njihovih „vodnjakov“, ko ljudje zajemajo iz misijonarjevega; duhovno in materialno se moramo hraniti iz istih virov.“

Naša misijonarka s. Konradina Resnik pozdravlja svetega očeta, kateremu se je prišla poklonit skupina bombajskih katoličanov.

Iz Bombaya se nam je oglasila v začetku decembra prejšnjega leta misijonarka s. KONRADINA RESNIK:

„Moje počitnice so bile letos precej „razbite“; bila sem sicer doma, a so se mi razmere zdele negotove. Bog se usmili Slovenije! Tudi me zdaj po vrnitvi muči domotožje, da kar ne morem verjeti.

Moje zdravje se slabša, posebno oči so slabe. Teden dni pred mojim odhodom nazaj v Indijo je moji nečakinji umrl mož. Takole moramo biti vedno pripravljeni.“

Salezijanski misijonski brat LUDVIK KEŠPRET, ki deluje bolj na jugu Indije ob Indijskem oceanu v

Madrasu, nam je pa v začetku decembra sledeče pisal:

„Lepi božični prazniki so pred nami. Vsi jih z veseljem pričakujemo: stari in mladi, vsak na svoj način. Izložbe trgovin so bogato in umetniško pripravljene — tudi tistih, ki so last hindujcev. Ti pričakujejo od Božiča lepe dobičke. Šole bodo zaprte za 15 dni, šolarji se vesele počitnic. Vendar pravo veselje nas vseh, posebno kristjanov, je v tem, da spet vidimo božje Dete v jaslih pod ljubečim pogledom božje Matere Marije in sv. Jožefa. Podoba otroka pritegne in razneži vsakogar. Zato ni čudno, da je Bog izbral prav ta način prihoda na svet, da bi se ga nihče ne

bal. Z odprtimi ročicami in s čistim smehljajem nam pravi, da nas ima rad.

Naši fantje so pravkar končali semestralne izpite na naši tiskarski šoli. Zdaj so zame na vrsti pevske vaje, recitacije — priprave za božičnico, ki bo 25. decembra. Božiček že pripravlja pakete z različnimi dobrotami. Vedno se pritožuje nad današnjo draginjo, a nazadnje le iztakne potrebne tisočake, da osreči najbolj revne. Božja Previdnost je neusahljiva.

Na mizi pred seboj imam kup pošte, od doma, Italije, in drugih krajev. 29. oktobra sem imel rojstni dan, pa so mi prijatelji voščili. Pomisli, imam jih že 66 na grbi. Vsak dan postajamo starejši za ta svet in mlajši za onega tam gori.

Morda si hud, ker tako malo pišem. Res ne utegnem. Delo v tiskarni mi vzame ves dan. Na večer pa pevske vaje za fante in na župniji. Vedno so pred nami kakšni prazniki, pa se je treba pripravljati na to in ono. Ob nedeljah obiščem razna zavetišča: za otroke, gobavce, starčke in drugače prizadete. Ko pridem v otroški azil, se mali kar stisnejo k meni, njihove umazane roke pa iščejo po mojih žepih za sladkorčki in navadno tudi kaj staknejo... Pohabljeni in duševno prizadeti pokažejo svoj način zanimanja. Vsi čutijo veliko potrebo po ljubezni.“

Iz indijske božje poti v Bandelu nam piše misijonarka, Hči Marije Pomočnice s. TEREZIJA MEDVEŠČEK, proti koncu novembra:

„Ne morete si misliti, kako sem sledila vse delo Misijonskega simpozija v Tinjah; tudi po časopisih, ki jih prejmem letalsko, kjer je bilo vse potekanje popisano: Kar žal mi je bilo, da nisem bila med Vami. Upam, da ste imeli tudi Indijo v mislih, čeprav razen Vas in Zaletela

in Kopeiniga ter njegovih ni bilo nikogar, ki bi že bil pri nas, v tej naši deželi. Upam in pričakujem, da bom o vsem tem in o Vašem doživljanju v Sloveniji kaj več brala v prihodnjih številkah „Katoliških misijonov“.

Jaz sem pri mojih 80 letih še kar zdrava. Bo že 55 let, kar delam v misijonih. Tudi to leto smo s pomočjo dobrotnikov mogli vsaj nekaj pomagati nekaterim družinam, a še več jih je, ki so ostale brez naše pomoči.

Zdaj pa zdaj doživljamo tudi kak krst, posebno kadar se kak fant ali dekle želi poročiti s katoliškim partnerjem, pa se preje želi poučiti v katoliški veri in vstopiti v Cerkev. Sestra domačinka take primere pripravljala že nekaj mesecev preje.

Pred nekaj dnevi me je obiskal p. Jože Cukale, pa le za nekaj trenutkov, ker se mu vedno mudi. Sedaj bomo zaposlene s pripravo nad 400 paketov božičnih obdarovanj, prav posebno onim, ki so bili posebno zvesti v nedeljski šoli. Okrog 100 jih bo prejelo indijski „sari“; to so vse stare, onemogle in uboge žene. Kaj pa, ali bo misijonski krožek v Argentini še kak paket poslal? Naj se nas le še spomnijo.

Sedaj imamo lepo hladno podnebje ter veliko dela na vrtu z gojenjem zelenjave, jaz pa posebno rada gojim cvetlice, ki potem krasijo naše oltarje.“

Slovenski misijonarji so naši zastopniki v misijonskem delu Cerkve, zato je naša prijetna dolžnost, da z njimi sodelujemo. Molimo, darujmo!

MISIJONSKI DAROVI

V SKLAD ZA VSE

Argentina (v avstralih): Jože Trpin 100, Alojz Šonc 5, Ivan Mehle, Tablada 10, za lačne otroke, ga. Janežič 100 dol. USA, Ana Loh 10 dol. USA, Vera Kokalj 5, Mehle Ivan, Tablada 10, Mehle Franc 10, Marija in Franc Novak 100 dol. USA, Selanova mama, za lačne otroke 20, Marija Urbanija, st., za lačne 20, Lojze Macarol 10, N. N., za bogoslovca v misijonih 1, Franci Markež, 180 dol. USA, Slavko Smole, namesto cvetja na grob sestri Ivanki Šcpin, ki je umrla v Clevelandu, 10, Mehle Ivan, str., 50, prodaja Zaletelovih božičnih razglednic 34, nabirka ob Misijonski nedelji v Ramos Mejía 161.28, Alojzij Šonc 5, Mehle Ivan 10, Anton Schvamberger 40 dol. USA., za bogoslovca v misijonih, 10, Ana Osredkar 30, ga. Makarovič 30, Maks Osojnik 20, za lačne 10 Lisjak Justina Franc Urbanč namesto cvetja na grob Nežke Urbanč, matere dveh duhovnikov, za lačne 10, za gobave 10; N. N. za lačne otroke 5.

Avstralija (v avstralskih dolarjih): Marija Martin 50, N. N., Kew, za lačne 200, za najrevnejše misijonarje Marija Radin 100. N. N. za od potresa prizadetim v San Salvadorju 200; za iste Marija Radin 100.

Anglija: Slovenci v Bedfordu 280 Liber, po ge. Rehberger.

Avstrija (v avstrijskih šilingih): Ciril Demšar CM za faro Kanzelhofen (Dvor) 5.500; Zaletel Vinko 60.000, po Slov. dušnopastirskem uradu v Celovcu, za lačne 8.000, za gobave 9.000, za krst poganskih otrok 2.000.

Kanada (v kanadskih dolarjih): Jožef Kmetič 200, Bibijana Čujec, 400.

Italija (v italij. lirah): po prelatu dr. Humarju 2.000.000; po Marijini družbi na Via Risorta, Trst: Simčič Bojana 150.000, Furlan Ana 50.000, Kenda Marija 100.000, Coceani Ana 100.000, družina Jevnikar 100.000, Coceani Ana 50.000, Furlan Ana 30.000, N. N. 5.000, N. N. 5.000, Foški Ivanka 50.000, Coceani Ana 100.000, Felicita Vodopivec 50.000, Černič Julita 50.000, Bizjak Marija 30.000, Marija Cigoj, namesto venca na grob sestre Ivanke 200.000; za lačne: Gregorčič Lojzka 50.000, Coceani Ana 100.000, Furlan Fani 15.000, Foški Ivanka 50.000, N. N. 33.000, Lukežič Štefka 25.000, Mosetti Valerija 25.000, Foški Ivanka 35.000; za misijonarje gobavcev: N. N. 300.000, ob proslavi Misijonske nedelje na Via Risorta 1.361.000, Miline Sežana 50.000, Clavca 50.000, N. N. 50.000, N. N. 50.000, N. N. 100.000, Felicita Vodopivec 50.000, Širca F. in R. 50.000, v spomin svojih pokojnih F. F. 30.000, nabirka na mis. nedeljo pri Sv. Antonu v Trstu 906.000, za lačne v spomin svojih pokojnih, Emilija Šajn 230.000, za lačne N. N. 50.000.

Nemčija: duh. Ciril Turk, 100 dol. USA.

Francija (v franc. frankih): Marija Dolenc 300, duh. Tone Dejak 2.000, Cilka Zajc 350.

Z.D.A.: Albin Šega 40 dol., N. N., 2.990 dolarjev.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Argentina (v avstralih): Lojze Macarol, Anici Tomažič in Cvetič Babič za podhranjene otroke 20, za p. Lovra Tomažina, Goršič Marija 5, za Radota Suš-

nika, njegovi domači 130, in Mehletovi iz Lanusa 100, za **Madagaskar**, ga. Zajc 15, namesto cvetja na grgob Burjevi mami za **sina Štefana**, družina Urbanija, San Justo 20, Ema Kesler za **s. Ksaverijo Pirc** 10, za **Lovra Tomažina**, N. N. 40, Misijonski asado v Slovenski vasi, za **Franca Buha** 150, za **Rada Sušnika** 150, za **Petra Opeka** 150, za **Burja Štefana** 100, Olga Goljevšček 60 za **Rada Sušnika**, Lojze Macarol za **Sušnika** 10, za **o. Jožeta Cukala** dr. VI. Pezdirc 20 dol. USA., za **misijon na Madagaskarju**, Frančiška Tomazin 20 dol. USA.

Avstralija: za **s. Hermino Nemščak**, sestre iz Kewa, 200 avstralskih dolarjev.
Kanada: Marija Primožič, Kanada, 50 dol. USA. za **cerkev v Vangaindrano**, za isto, družina Skrl 50 kan. dolarjev.

Italija (v lirah): Po Marijini družbi na Via Risorta 3 v Trstu: za **m. Terezijo**, Šajn Emilija 50.000, za **Ivana Štanta CM**, N. N. 100.000, za **s. Miklavčič**, Perat Anica 50.000, Coceani Ana 50.000, Uršič Dora 50.000, Kenda Marija 50.000, Verh Pepca 50.000, za **m. Terezijo Bojana Simčič** 50.000, za **Ivana Štanta CM**, Bojana Simčič 50.000.

ZA MISIJONE

Katica Loretto, Avstrija, 100 šil., prof. Joško Hutter, Koroška, 2.000 šil., N. N., Argentina, 35 avstralov, nabirka pri maši na Mis. nedeljo v Slovenski hiši v Buenos Airesu 148 avstr., pri maši v Castelarju v Argentini 106.92, Tončka Sodja 100 dol.

TISKOVNI SKLAD KM

Z.D.A.: duh. Jožef Ferkulj 100 dol., Angela Čebašek 40 dol., Anka šega 30 dol., Viljam in Anica Kuntara 20 dol.

Avstralija: sestre iz Kewa 50 avstral. dol., Burgar Janez 13 USA. dol., šveb Franc 50 dol.

Argentina: Franc Kastelic 20 avstralov, Angelca Kramar 10 avstralov, Ivica Lisjak 10; družina Igljč 5, N. N., Ciudadela 40, družina Draksler 5, Štefe Jernej 10, Čop 5, Jakob Sušnik 10 avstralov.

Kanada: Marija Primožič 10 USA dol. + 10 kanadskih.

Za D. Š. V.:

Franc Mehle, San Justo 6 avstralov.

ZA BARAGOVO BEATIFIKACIJO

Ižanec, 100 USA dol.

ZA LAIŠKE MISIJONARJE

so darovali po Francu Sodju CM:

Prof. Joško Hutter 5.000, Marija Lautenschlager 10.000, Kunčič Juli 500, Marija Wutte 2.000, N. N. 1.000, Zefi N. 160, Lonca N. 1.000, Marija Vodniunik 500, vsi iz Koroške, darovali v šilingih. Iz Kanade v kan. dolarjih: Veronika Dičeko 500, Ema Pogačar 500, ženska liga obeh kanadskih slov. župnij v Torontu 1.000. Za avto misijonarkam v Tangainony: Ludvik Stajan 1.000 kan. dolarjev. V šilingih še: Marija Vodniunik, Vogrče 600, Joško Hutter, Globasnica 1.500, Marija Lautenschlager 300 in Ivana Jagodic, Lienz 25.000.

VSEM ZA VSE ISKRENI BOG PLAČAJI!

DEL MENSAJE PONTIFICIO AL EPISCOPADO DE BURUNDI.

(L'Osservatore Romano, 4 de enero de 1987.)

"La Iglesia no exige ningún privilegio. No nutre ninguna ambición de potencia o de poder. No pretende inmiscuirse en campos extraños a su misión religiosa. Pide solamente poder llevar a cabo, como es su derecho, el servicio a favor del hombre, en la verdad y la libertad. Con este ministerio, la Iglesia se encuentra al lado del Estado, dado que el hombre pertenece simultáneamente a la comunidad religiosa y a la comunidad civil. Así, pues, la Iglesia y el Estado, en su respectiva autonomía, no pueden sino encontrarse y colaborar, puesto que los dos sirven al mismo hombre, con sus problemas y sus esperanzas.

Se trata de un entendimiento y de una colaboración a las que la Iglesia ofreció siempre, y continuará ofreciendo, lealtad, respeto, cordialidad y desinterés. Por eso, quiero expresar el deseo, mejor, la esperanza de que los que tienen en sus manos el destino de la nación se dignen acoger vuestra solicitud de un encuentro franco y constructivo, impregnado de confianza mutua. Todos esperamos que el resultado sea una rápida y satisfactoria solución de los problemas que os agobian, especialmente el de los seminarios, que ocupa el primer puesto en el corazón de la Iglesia y de sus Pastores.

Hermanos queridísimos: Os he abierto mi alma con confianza, deseando daros una prueba de la solicitud que nutro por la querida Iglesia que está en Burundi y por vuestra nación, solicitud que por otra parte os manifiesta cotidianamente mi representante entre vosotros."

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, 1826 Remedios de Escalada, Bs. As. Naročnina v letu 1987 in vse za nazaj: 20 USA dolarjev oziroma odgovarjajoče v drugih valutah (v Kanadi 30 kanad. dolarjev). Letalsko 10 dolarjev več! V Argentini 20 avstralov

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo 4029, 1826 Remedios de Escalada, Prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, 1407 Buenos Aires. — Pisarna Sloge, Bmé. Mitre 97, 1704 Ramos Mejía.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Bircmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada MIN 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 4419 — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: rev. Ivan Jan C.M., 611 Manning Ave., Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; za Montreal in Quebec: rev. Letonja C.M., 3470 Boul. Saint-Joseph, Montreal, Que. H1X 1W6.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario, 7, 34170 Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, 34133 Trst, Via Risorta 3.

Francija: s. Rozalija Šmalc, Rue du Bac 140, Paris 75340, Cedex 07.

Avstrija: B. B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt A-9020.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford, Gran Bretaña.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

Ekumensko dejanje svetega očeta v Madrasu: srečanje z vodilnimi predstavniki raznih verstev, ki obstajajo v Indiji.

Director responsable, Lenček Ladislav
 Registro de Prop. Int. N° 231147
 Domicilio legal, El Cabezuelo 4029,
 1826 Remedios de Escalada (B)

Correo Argentino Suc. Lanús (B)	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 3143
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 5612